Fanteziile ILENEI

Redactor : VICTOR LEAHU
Tehnoredactor : CONST. FLOREA

Apărut 1972. **Format** 54 x
84/16. **Coli de tipar** 7,50.
Editura JUNIMEA Iaşi

Palatul Culturii România

Tiparul executat la
întreprinderea poligrafică

Bacău

ION ISTRATI

Fanteziile
ILENEI

«JUNIM E A 1972

CoP®rfo

fi Hutt

*M' " ' *• *noooKu*

IEPUROIUL ŞI BERBECUL

Stăteam la cuvînt, astă iarnă, într-un ceas de răgaz, cu Ileana. Ea tocmai se întorsese acasă, venind de la şcoalp. Acolo, cineva, un coleg sau o colegă de-a ei din clasa întîia, cică îi spusese în recreaţie o poveste scurtă drept care se aţintea acum pe lîngă mine să-i istorisesc şi eu alta.

Incepînd să vorbim noi amîndoi, cam la întîmplare, ba de unele, ba de altele, fel de fel de fleacuri şi înfiripînd astfel o discuţie despre o sumedenie de mărunţişuri din cele care fac să treacă vremea mai lesne şi pe nesimţitelea, care sprintenesc uneori mintea şi deschid adesea baierele inimii şi prelungesc cu folos viaţa, Ileana a înnădit şi ea, aşa, ca să mă pună ia mare ambiţie, o povestioara care, pe cîte îmi aduc aminte, se înfăţişa cam in felul următor:

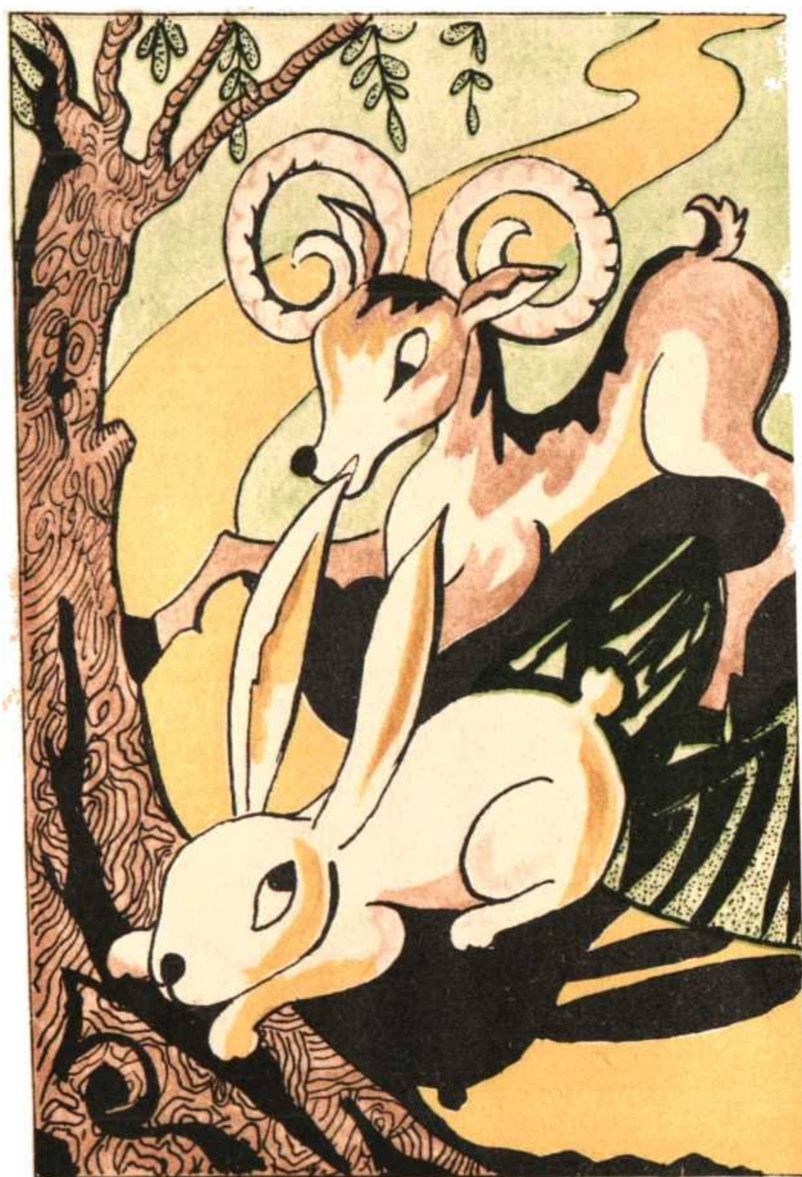
— A fost cîndva, tăticule, un iepure ! Un iepure mare şi voinic, un iepure cît mielul cel care mi l-ai cumpărat de la Bucureşti, de la „Romarta copiilor". Da nu avea

blana de mesadă. Era cu blana lui

veritabilă, ştii ? Şi-avea, ca orice iepure, şi codiţâ pufoasă ! Urechi nu avea aşa cum au azi toţi şol- danii. Fiindcă uite care-i povestea ! lepuroiul de care spun eu acuma a văzut, într-o zi, un berbec cu coarne frumos îmbelfciugate, izbindu-se cu capul într-un copac şi făcînd buf ! o dată, buf ! de două ori buf ! de trei ori şi tot aşa. ,,Măi, zice iepuroiul, dar ce, eu parcă nu pot face ca berbecul ?" Şi gata, îşi ia vînt de departe şi boaf ! şi el, cît se poate de tare, cu capiii in copac ! Acu, ce-ţi dă prin minte ? Atit de zdravăn s-a izbit bietul prostănac, că i-a intrat aproape jumătate de cap în copac ! Măi, al dracului I Dă el să scoată scâfîrlia înapoi, adio I Trage, se zmunceşte, îl doare, începe a răcni şi-a plînge de durere, nimica. Atunci ce-ţi închipuieşti că se-ntîmplă? Berbecul cel cu coarnele frumoase îmbelciugate se apropie de iepuran şi cînd vede că nu poate să-l scoată afară, hîţ I îl apucă solid de urechi şi trage şi trage de ele pînă, of, în sfîrşit, l-a salvat. Salvat, salvat, dar de-atunci încoace iepuroiul acela şi toţi iepuroii de după .dînsul, toţi au urechile lungi, lungi ca la măgăruşi. Asta-i povestea ! Tu nu ştii chiar- chiar nici măcar o povestioară ?

- Parcă ştiam eu vreo cîteva, am zis.

Şi am prins, pe urmă, să le întemeiez, una cîte una, aşternîndu-le apoi pe hîrtie şi oferindu-i-le, rînd pe rînd, ca pe nişte fantezii ale ei, Ilenei.

OUL NÂZDRÂYAN

Au fost odatâ un moşneag şi o babă, amîn- doi tare săraci. N-aveau pe lingă casa lor decît o găinuşă. Dar, să vezi ispravă : nici măcar de ouăle găinii n-aveau parte şi bucurie ! Numai ce le oua, că nu ştiu care le şi fura din cuibar.

Azi aşa, mîine aşa, pînă ce, intr-o bună zi, baba ca baba, moşneagul, însă, nedumerit de ce nu poate găsi niciodată ouăle găinii, se puse la pîndă în dosul coteţului. Şi ce să vezi ? De îndată ce se ouă găina, oul începu r>â se rostogolească repede, tot mai repede şi ieşi astfel afară, pe drum. Moşneagul, fuga după el, nu şagă.

Dădu să-l prindă. Voia să-l mănînce, că nu-şi îndulcise sufletul de cine ştie cînd cu un ou. Dar, tocmai cînd să pună mîna pe el, oul, care se vede că era năzdrăvan, îi spuse :

— Lasă-mă moşule, să mă duc, c-apoi rău n-o să-ţi pară.

Iar moşul se înduplecă.

Şi porneşte oul pe drum. Şi merge... şi merge de-a

dura... şi deodată, hop ! numai ce se intîlneşte cu un rac.
— Unde te duci, măi oule ?
— la ! Mă duc la bine, hai şi tu cu mine !
— Hai ! zice racul şi se ia după ou.
Merg ei aşa ce merg, pînă ce, iacă, se intilnesc cu un şoricel.
— Unde te duci tu, măi oule ? întreabă şoricelul.
— la I Mă duc la bine, hai şi tu cu mine !
— Hai I zice şoricelul.
Şi pornesc tustrei la drum, chicotind şi hîrjonindu-se. Şi cum merg ei, numai ce se întîlnesc cu o pisică.
— Unde te duci, oule, cu cei trei tovarăşi ?
— la I Mă duc la bine, hai şi tu cu mine !
— Hai I zice mîţa, şi pornesc toţi înainte.
Merg ei o bucată de vreme, cînd iacă, se întîlnesc cu un cocoş pintenat.
— Bună ziua, oule ! Da' unde te duci cu droaia ceea după tine ?
— la ! Mă duc la bine, hai şi tu cu mine !
— Hai ! zice cocoşul, şi merg toţi cinci înainte, spre pădure.
Cînd, la marginea pădurii, numai ce dau de un ţap.

— Da’ unde fugi, cu voinicii după tine, măi oule ? zice ţapul.
— Ia ! Mă duc la bine, hai şi tu cu mine !
— Hai !
Nu întîrziară mult la vorbă şi, mergînd de tovărăşie, intrară în pădure. Şi cum mergeau ei aşa, numai ce zăresc undeva o casă părăsită. în casa aceea stăteau doisprezece vulpoi hoţomani. Oul coteşte acolo şi păşeşte peste prag înăuntru. In casă, nu era nimeni. Vulpoii plecaseră după pradă. Cum intră, oui le spuse celorlalţi :

— Eu, mâi, mă bag în cenuşa din vatră ; tu, şoricelule, să te vîri în gaura aceea de sub pirostrii ; tu, racule, să te bagi în ceaunul cu apă ; tu, pisică, să stai pe cuptor; cocoşul să se urce în gaura podului, iar tu, ţapule, să stai ascuns în tindă, după uşă !

După ce le arătă oul ce au de făcut, se aşezară tăcuţi la locurile lor. într-un tîrziu, numai ce vin vulpoii cei hoţomani. După ce mai umblă ei cît umblă prin casă, unul din ei vrea să facă focul şi se duce la vatră să împrăştie spuza.

— Pufff ! numai ce pufneşte o dată oul şi-l împroaşcă pe vulpoi cu cenuşă drept în ochi. Un frăţîne de-al vulpoiului dă fuga să ia apă din ceaun, să-l spele pe la ochi pe cel care aproape chiorîse de durere. Atunci, racul îl prinde de labă şi-l strînge cît poate în cleşte.

— Ţî... ţî... ţî... face şoricelul dintr-un ungher. Iar mîţa din cuptor numai ce începe şi ea :

— Miau-miorlau !...

Speriaţi de tot, vulpoii dau buzna pe uşă. Cind să iasă afară, numai ce se repede cocoşul : „Cucu-riguu !" Iar ţapul începe şi el a-i lovi cu coarnele. Vulpoii nu mai au încotro şi o iau la goană şi fug, fug, de le scapără călciiele. In urma lor, oul îşi ia tovarăşii de drum şi trage o raită prin ograda vulpoilor, prin coteţe, prin pod. Găsesc sumedenie de orătănii furate de vulpoi : găinuşe, raţe, gîşte şi curcani ; iar hambarul gemea de saci plini cu boabe de mei şi porumb.

Şi se întoarse oul acasă, aducîndu-le şi moşnegilor cite ceva să-şi mai bucure şi ei zilele. Şi de atunci, în mare cinste a trăit el la casa acestora !

Şi iacă aşa-i povestea : frumuşică, frumuşea, minciunică, minciunea.

O POVESTE PESCĂREASCĂ

|ntr-o dimineaţâ, undeva tocmai în balta Brăilei, şedea pe malul apei un pescar cu undiţa. Avea o undiţă cu trei cîrlige şi o tot arunca in apă, cu gind să prindă măcar un cărăşel, un biban, un lin, o caracudă sau alt peşte.

Peştele însă nu se arăta de nicăieri. Din cauza asta, plictisit de cît stătuse degeaba, pescarul se hotărî să se ducă acasă cu torba goală, in clipa aceea, pluta undiţei se mişcă, pescarul trase repede şi mare îi fu bucuria cind în cele trei cîrlige văzu trei peşti dolofani. Era o crăpoaică grasă şi grea, care avea aproape două kilograme şi, pe lîngă ea, se mai nimeriseră şi doi crăpuşteni din cei zvelţi la trup şi dulci la carne.

Cum puse pescarul mina pe ei, cei doi crăpuşteni începură a sări şi a se zbate, zicînd către mama lor, crăpoaica :

— Uite, mamă, ne-a prins !

— N-aveţi teamă ! le răspunse crăpoaica.

Pescarul i-a luat pe tustrei, i-a vîrit în torbă şi a pornit acasă. Odată ajuns acasă, dădu peştii în grija soţiei sale care se şi apucă să-i pregătească pentru mîncare.

— Uite, mamă, ne spală ! începură să zică cei doi crâpuşteni, înotînd, pe lingă crăpoaică, în castronul cu apă.

— N-aveţi teamă, le zise mama lor.

— Uite, mamă, ne rode de solzi, urmară a mai spune crăpuştenii.

— N-aveţi teamă, o auziră ei pe mama lor.

— Uite, mamă, ne taie I

— N-aveţi teamă.

— Uite, mamă, ne sărează.

— N-aveţi teamă.

— Uite, mamă, ne frige.

— N-aveţi teamă !

Nevasta pescarului prăji crăpoaica şi puii în cratiţâ, apoi aranjă masa şi, împreună cu soţul ei, începu să mănînce.

— Uite, mamă, ne mănincă ! începură iar cei doi crapi.

— N-aveţi teamă I făcu din nou crăpoaica.

— Uite, mamă, beau apă I

— N-aveţi teamă !

In clipa aceea, pescorul puse pe masă o sticla cu vin roşu şi turnă umplind două pahare.

— Noroc, nevastă ! zise el către soţie.

— Noroc, bărbate I ii ură femeia.

Cei doi crapi strigară deindată :

— Uite, mamă, beau vin !

Crăpoaica oftă şi zise:

— Ei, dragii mei copii, de-acuma s-a sfîrşit cu noi. Ne prăpădim şi murim cu toţii !

Şi aşa s-a şi întîmplat.

ŞI UNA VÎNÂTOREASCÂ

Intr-o seară de iarnă, mergeau cu o astronavă cosmică, de pe Pămînt pe planeta Marte, mai mulţi tovarăşi. •

In compartimentul în care se aflau cu toţii era cald şi bine şi oamenii stăteau de vorbă, povestind, aşa, ca să li se pară că ţrece vremea mai repede, fel de fel de întîmplări.

Astronava urca vertiginos şi trecuse de Lună, cînd unul din călători ţinu musai să le istorisească şi el celorlalţi ceva nemaipomenit.

—Spune, bre Hosu, îl îndemnară tovarăşii de drum.

Cel pe care îl chema Hosu, cunoscut ca un vestit vînător ce era. tuşi şi-şi drese astfel glasul şi porni a spune nişte năzbîtii şi nişte năzdrăvănii de îngheţau apele, nu alta.

— Intr-un rînd, mai an iarnă, zice Hosu, m-am dus cu mai mulţi prieteni la o vînătoare, într-o pădure de-aproape de Cîrlibaba. Acolo, după ce ne-am pus noi în de noi la cale şi am încărcat

puştile, ne-om **rînduit** fiecare in **cîte-Un tufiş,** aşe- zindu-ne liniştiţi la pîndâ.

Nu tare departe, se auzeau glasurile gonaşilor, nişte oameni dintr-un sat, care hăituiau şi stirneau din bîrlog animalele sălbatice, minindu-le în calea noastră, a vînătorilor.

N-am stat mai mult ca la jumătate de ceas, cind, la vreo treizeci de metri de tufişul în care eram pitit, s-a auzit o dată poc ! de-au clocotit munţii şi s-a cutremurat întreaga pădure, răscolind de pe jos, de sub copaci, un vîrtej de frunze moarte, in aceeaşi clipă, cind s-a auzit

detunătura ceea zdravănă de puşcă, eu, care în viaţa mea n-am pus măcar o ţigară în gură, m-am pomenit, fără de veste, cu o lulea aprinsă drept între buze.

M-am uitat speriat în dreapta — nimic, nu se zărea nimeni. M-am uitat în stingă — acolo, ce să vezi ? Din cauza împuşcăturii nu ştiu cui, luleaua unui bătrîn vinător, care stătea aşezat la pîndâ, tocmai la o distanţă de mai bine de o sută de metri, îi sărise cit colo dintre dinţi, nimerind la iuţeală exact în clanţă la mine. — Ce era să fac ? urmă Hosu pătărania. M-am ridicat^ în picioare, am prins să pufăi din lulea, scoţînd vălătuci de fum albastru pe nas şi pe gură şi păşind incetinel mai către lumină. N-am mers nici zece paşi, că de undeva, ca ieşiţi din zăpadă, se iviră înaintea mea, zburînd plini de spaimă şi mergînd alinioţi pe două rînduri, vreo 80-90 de gotcani. Pun puşca imediat la ochi, ochesc şi poc ! trag — cad şase cocoşi de munte dintr-un foc.

Ţintesc din nou, pac! Şi mai cad şase găini ! Trag iar, pac ! pac ! şi se rostogolesc din nou şi pică alţi şase gotcani. Mai trag o dată şi nimeresc alţi şase. încep a-i aduna de pe jos, îmi scot şireturile de la bocanci şi-i leg bine pe toţi de cele 48 de picioare ale lor, scot cureaua de la pantaloni şi-i leg, atîrnîndu-i după gît, 12 într-o parte, 12 în cealaltă, şi dau sâ plec.

Abia însă am schiţat un pas, cind simţesc o dată că buf !, se şi bufneşte ceva peste spinare şi fîşti ! mi se strecoară printre picioare. Am dat să cad, cînd colo, ce credeţi că mi se întîmplă ? M-am trezit călare pe spinarea unui huiduman de porc mistreţ. Acesta fugise de frica hăitaşilor şi acum gonea cu mine, înspăimîntat, de nu-i ajungeau picioarele, aşa fugea de iute.

De frică să nu cad jos şi să mă calicesc, m-am apucat cu nădejde de urechile lui şi cum eram cu gotcanii grei ca plumbul în spate, mînă galop, dar mînă, nu şagă, de duduca pămîntul, mînă ca vîntul care îmi vîjîia pe la urechi.

Să fi alergat aşa vreo 20-30 de kilometri prin pădure, cînd ce-mi vine în gînd ? Să apuc puşca şi să trag în mistreţ, nu aveam cum ; să mă las dus aşa călare, tocmai cine ştie unde în ce pustietăţi, în bîrlogul mistreţilor de la Cîrlibaba, să mă spintece ei în de ei acolo şi să nu mai rămînă din mine nici piele, nici ciolane ? Nu mă bizuiam.

De asta, nici una, nici două, mă întind înainte şi mă aplec de cerbicea mistreţului şi-l muşc gospodăreşte ; întîi înfig dinţii în slănina şi-n carnea lui şi strîng şi strîng, muşc cît ce pot, din vîna gitului, de mi se umflă ochii cît cepele.

Cît ai număra pină la zece, i-am băut aproape tot sîngele, în afară de cei care se scursese pe jos, aşa încît mistreţul se vlăgui, se muie, se poticni şi căzu, moale, într-o margine de cărare.

Am descălecat de pe spinarea lui ţepoasă, am scos de la brîu şi am înfipt în el cuţitul, l-am tăiat

frumos, i-am jupuit pielea, l-am afumat şi, pînâ-n seara, la un foc mare pe care l-am înjghebat chiar în cârare, l-am şi fâcut tot pastramâ.

— După aceea, încheie Hosu istorisirea, l-am urcat în spate şi împreună cu cei 24 gotcani am pornit-o bucuros spre casă. De-atunci, mă ştie toată lumea, fiindcă unu-i Hosu.

— Hosu-lăudărosu, adăugă rîzînd unul din ascultători.

Şi adevărat e, altul ca Hosu-lăudărosu' mai rar vînător pe lume I

NEGUSTORUL DE OCAZIE

Era o vară fierbinte, cu cer cum e floarea de cicoare de albastru şi cu văzduhul încins de năduşeală, ca şi cînd de sus, din slava înalturilor, ar fi plouat cu jăratec. La un timp ca acesta, drept la vremea amiezii, un prieten -de-al meu, unul Adi, care era de felul lui marinar, se găsea tocmai undeva pe-un tărîm al Africii, aproape de brîul pâmîntului. Aci, în miezul zilei, ţi se coc creierii în cap de căldură şi curg rîu sudorile de pe tine ! La un asemenea ceas şi prin astfel de coclauri, Adi se îndrepta, mergînd pe jos, printr-o pădure, spre vaporul lui aflat în port pe coasta oceanului. Om foarte negustoros, pus pe afaceri din care să cîştige bani cîţi mai mulţi din nimica toată, amicul meu Adi coborîse dis-de-dimineaţă de De puntea vaporului şi, luînd-o la picior spre un orăşel pe care îl zărise ridicîndu-se la o depărtare de cîţiva kilometri, care îi era planul ?

- Poate nimeresc să cumpăr de-acolo vreun chilipir, ceva care e mai ieftin pe-aci şi pe care acasă, odată întors in ţară, o să capăt bune parale !

Cu gîndul acesta de a se căpătui şi de a se pricopsi, Adi bătu calea pînă la micul oraş şi, tirguindu-se ba ici, ba dincolo, prin piaţă, izbuti ca, in cele din urmă, să cumpere de la oamenii negri din partea locului, aproape pe nimica toată, 14 fesuri. Nici mai multe, nici mai puţine. Erau 14 fesuri roşii ca focul, de-a mai mare dragul. Mulţumit în sinea lui, Adi le vîrî pe numai treisprezece din ele în sacul de excursie pe care îl avea cu el, cel de-al patrusprezecelea fes roşu, îndesindu-şi-l in cap. După aceasta, fudul nevoie mare, cum era, o apucă îndărăt deîndată, spre vaporul de la care plecase. Nu merse prea mult, fiindcă soarele arzător al continentului african îl moleşi şi-l sili să-şi încetinească paşii. Cu mare greu, mai străbătu o bucată de drum cînd, ostenit cu totul şi toropit, ajunse în mijlocul pădurii înalte şi dese prin care trecuse dimineaţa. Aci, Adi se opri şi, cu gînd să se odihnească şi să mai prindă puteri, se culcă la umbra unui copac stufos, aşe- zindu-şi alături sacul cu fesurile roşii. Nu bine se lungi jos, că îl dobori somnul şi aţipi. Pe cînd dormea el mai bine, din adincul codrului tropical se iviră, una după alta, mai bine de zece maimuţe. Se apropiară tiptil de Adi, dezlegară cu băgare de seamă sacul şi fiecare inşfăcind dinăuntru cite un fes, fugiră înapoi, în preajmă, cocoţîndu-se pe cren- gile copacilor şi care de care împodobindu-şi capul cu cite o roşie ca para focului şi ţuguiată bonetă şi hlizîndu-se, ele în de ele, bucuroase.

Să fi trecut o oră, poate şi mai bine, de cind Adi dormea somn adine, cînd, în sfîrşit, se trezi şi căscind ochii mari în juru-i, ce să vadă ? Mîndrele
lui fesuri nu mai erau la locul lor. Le văzu insă imediat in cap la cele 13 negre maimuţe.

— Vai-leu, hoţii ! strigă Adi. M-aţi jefuit hoţilor, hoţilor ! Ajutor, hoţii !

Şi dă-i cu strigătele deznădăjduite, dâ-i Cu văicăreala, dă-i cu plinsul. Cum se jelea el aşa şi ţipa ca din gură de

şarpe după ajutor, iaca se brodeşte că se arată pe drum un african. Adi, cum il vede, îi aţine calea şi s-apucă a-i povesti tot necazul, arătind cu mina spre maimuţele care il prădaseră şi care acum parcă îi făceau în ciudă nevoind nici în ruptul capului să se scoboare de pe crengile copacilor şi să-i dea îndărăt roşiile bonete ţuguiate de care erau foarte încîntate. Africanul, ce să facă ?

— la dă-mi puţin fesul dumitale încoace, negus- torule ! zise el, adresîndu-i-se lui Adi.

Adi, nepricepînd nimica, i-l dă numaidecit.

— Poftim, zice.

— Mulţumesc, făcu africanul şi-şi puse boneta roşie în cap, cumpănind-o şi aşezind-o ba pe-o ureche, ba pe cealaltă, ca să-l vadă maimuţele.

Acestea, nedumerite, îl priviră şi, una cîte una, îi urmară repede exemplul, fiecare din ele imitîndu-l pe african şi potrivindu-şi ca şi el fesul. La un moment dat, pe cînd toate se făleau astfel, una voind să fie şi să arate mai brează decît cealaltă, africanul apucă fesul pe care-l avea pe cap şi îl azvîrli cit colo, departe. Maimuţele, de sus, din copaci, şi ele, aruncară jos, cît ai zice peşte, toate fesurile. Omul atîta şi aştepta. Le adună unul cîte unul pe toate şi i le dădu din nou în primire lui Adi.

— Poftim, zise el. Jine-ţi marfa acasă, negustorule I

Adi, negustorul nostru de ocazie, îi mulţumi şi zise :

— Negustor prost ca mine, mai rar ! Tot mai bine e să fii marinar ! Şi porni câtre vaporul de pe coasta oceanului, hotărît ca, păstrindu-şi un fes pentru el, ca amintire, să le ofere cadou, pe toate celelalte treisprezece, tovarâşilor lui marinari şi să nu se mai încurce în negustorie cît o fi el şi-o trăi.

UN SFAT ÎNJELEPT

|n pustia unor negre codreturi de foarte odinioară, cu cetină întotdeauna verde, într-un colţ desfătat de o poiană smălţuită vara de flori şi colindată de miresme,

trăiau în linişte, la casa lor, doi oameni tineri şi fericiţi, el păstor, ea păstoriţă. Toate le mergeau în plin şi cu folos, după pofta inimii şi după iscusinţa minţii, nu duşmăneau pe nimeni, nimeni nu le purta pică ; dimpotrivă, toţi cei care îi cunoşteau le arătau deschis prietenie şi îi preţuiau ca pe două fiinţe omeneşti care se înţelegeau de minune unul cu celălalt, care se iubeau şi care nu-şi doreau alta decît sănătate, putere de muncă şi noroc ca să vieţuiască astfel in deplină fericire cît mai mulţi şi mai înrodiţi ani de viaţă. Numai că, după nu prea îndelungată vreme, păstorul, întorcîndu-se acasă într-o seară de primăvară, cu cioporul lui de oi, s-a supărat din senin, el ştie din ce pricină, pe nevastă-sa, i-a trîntit citeva vorbe aspre de ocară, s-a supărat foc, a plecat şi dus a fost. L-a aşteptat

păstoriţa o zi, o săptămînă, o lună. El, însă, nicăieri. Din cîte a aflat ea după aceea, s-a zvonit că soţul ei o părăsise fiindcă, între timp, se îndrăgostise altundeva, de altă femeie. Nevastă-sa, necăjită din cale afară, a lăsat turma de mioare şi a coborît în satul baştinei ei de sub poala munţilor împăduriţi, plîn- gîndu-se părinţilor şi rudelor, întrebîndu-i ce anume trebuie să facă spre a-şi recîştiga soţul şi cercetin- du-le la fiecare povaţa. în cele din urmâ, dînd urmare îndemnului cuiva dintre neamuri, a urcat într-o duminică, undeva în rărişul de sub muntele vecin cu cel pe al cărui tăpşan îşi păştea oile şi s-a înfăţişat acolo, înaintea unui foarte bătrîn pădurar.

- Ce să fac, moşule ? il întrebă rugătoare, isto-risir,du-i cu lacrimi în ochi ce nenorocire i se întîmplase.

Moşneagul o ascultă cu luare aminte şi i-a spus :

- Mai vino la mine duminica viitoare, nevastă. Pînă atunci, eu, cît m-or ajutora minţile, am să mă gîndesc ce trebuie sâ faci pentru ca bărbatul să se întoarcă acasă !

- Ce sfat îmi dai, moşule ? reveni şi-l întrebă femeia peste o săptămînă de zile.

Bătrinul pădurar, care de mult trăia singur in pacea cuprinsurilor acelui pisc de munte, se gîndi şi se chibzui în sinea lui, apoi o sfătui cum se pricepu el mai bine.

- Ascultă, femeie, slobozi el glas înţelept şi zLe : N-ai să reuşeşti să cîştigi din nou dragostea soţului tău pînă n-ai să prinzi de musteaţă lupul cel sur care ştii că mereu cutreieră hăţişurile codrilor aceştia şi care-i grozăvit de râu şi de apucat !

Păstoriţa înlemni de spaimă şi abia mai zise :

- Vai, dar cum pot să fac eu una co asta ?

— Nu ştiu, răspunse bătrînul şi singuraticul pâdurar.

Şi cum altă vorbă nu mai auzi din gura lui, păstoriţa

se posomori la chip, i se înnegurară ochii de amărăciune, se întristă nespus şi se duce în drumul ei bătută de ginduri. Ajunsă la turma ei de oi, îşi frămîntă mintea în fel şi chipuri. Pîndi, în vreo citeva rînduri, de departe, lupul cel sur şi înrăit, se în- spăimîntă văzîndu-l, dar, după o săptâmînă, se hotărî să păşească la o mare şi îndrăzneaţă încercare. Tăie, de cu seară, un miel din turma pe care o avea, îl jupui de piele şi de a doua zi dimineaţa il luă cu ea şi îl puse jos pe o potecă dosnică din pădure, pe unde văzuse că trece de-obicei lupul. îl aşeză astfel cu băgare de seamă în calea sălbătă- ciunii şi se ascunse, nu prea departe de-aci, să vadă cum anume are să se perinde treaba. Lupul cel sur la păr, o fiară bătrînă, dar încă în putere, se ivi peste puţin pe haţaşul lui. înălţă capul şi amirosi prelung, după care, văzînd halca aceea de miel in cale, se repezi lacom şi flămînd, înfulecînd la iuţeală totul şi cărăbănindu-se în codru. A doua zi, tot dimineaţa, păstoriţa puse, în acelaşi loc, alt miel, gata tăiat şi acesta şi se feri ceva mai departe, aşteptînd să apară iarăşi lupul. Acesta, călcînd alene, se arătă din nou la pomană. Mîncă fără grabă mielul şi cind auzi prin preajmă o trosnitură de vreasc, ridică ochii şi zări şi femeia, la care rînji leneş, descoperindu-şi colţii, dar văzîndu-şi de rostul lui.

A treia zi, cînd reveni pe potecă, după cum îi dâdea ghies năravul, bătrînul lup nu mai era chiar atlt de pofticios şi nici motive de furie nu avea, aşa încît, câtă cu privirile în lături să vadă femeia. 0 deosebi pe aceasta aproape, după o tufă, dădu din coadă, după care se ospăta cu mielul şi plecă.

A patra zi, tot dimineaţa, lupul gustă ce gustă numai dintr-un but de miel pe care-l azvîrlise, de la vreo zece-unsprezece paşi, femeia, şi se lăsă jos să se odihnească şi iarăşi porni satisfăcut să mişte din coadă. In a cincea dimineaţa, lupul se înfăţişă, ca de obicei, in hăţiş şi aşteptă astfel paşnic pînă cînd păstoriţa, ieşind din preajma lui, începu să se apropie de el, întinzîndu-i cu mîna cite-o bucată de carne. Cind osteni mîncind, lupul se întinse pe burtă, iar femeia prinse curaj şi aşezîndu-se şi ea lîngă el, îl servi mai departe. Ba se încumetă să-l mîngîie uşor cu mîna de cîteva ori pe spate, apucîndu-l după aceea, alintător şi de mustaţă şi izbutind să-i smulgă din ea două fire, fără ca fiara, aproape adormită, să mirîie şi să se sinchisească.

După-amiază, păstoriţa urcă muntele la bătrînul pădurar şi cu sufletul la gură, îi povesti pe îndelete totul.

— De-acum încolo, femeie, — zise moşneagul cu împăcare în suflet, nici eu, nici nimeni altcineva nu are atîta mare putere ca tine. După cele cite ai izbutit să faci din lupul cel sur, ca să-ţi recîştigi de-acuma înainte bărbatul e-un fleac, e-o floare la ureche I Fii sănătoasă şi du-te în pace, de-ţi vezi de rostul tău de nevastă. Păstoriţa îi mulţumi pentru sfat şi plecă cu inima în ea ticâind de încredere şi de bucurie.

O PĂŢANIE VECHE

Atîta avere, mare şi mică, avea, la vremea vremii lui, moş Calisţru lingurarul, la casa lui în care îşi trăia anii cărunţelelor: o slâbitură de vaca şi un hodorog de măgar I

Încolo, nimic I Baba ii murise de mult, lăsindu-l fără

pereche pe lume ; anii grei îi încovoiaseră spinarea şi-i albiseră capul, oile i le înecaseră, într-o toamnă, apele Prutului sărite nebune din matca lor, găinile, cîte ii scăpaseră de dihor, îi pieriseră din pricina unei buduhoale de boală păsărească, porc nu avea, cîîne, nu I Atit îi mai rămăsese : văcuţa care il împărtăşea cu cîte o ulcică de lapte dulce, şi în plus, măgarul. Măgarul, pe care încărca desage de linguri meşterite de mîinile lui toată iarna, din lemn moale de paltin ori de cireş, ca să le vindă apoi, peste an, prin toate tîrgurile din apropiere, pentru un sac de făină. Din asta trăia. Trăia cum trăia şi era cum era, destul de mulţumit, mulţumind cerului că-i ţine dobitoacele cu zile şi rugîndu-se pentru sănătatea lor cît mai îndelungată.

Dar, pe la un început de octombrie, cînd vaca trebuia să fete, să vezi nenorocire : vaca se sminti pe dinăuntru, o rări cu mîncarea şi, peste cîteva zile se îmbolnăvi şi căzu de pe picioare. Moş Calistru, negru ca pămintul de inimă rea şi de supărare, porni să se roage, în legea lui, implorind slava cerească să-i însănătoşească vaca numaidecît; căci, altminteri, e nevoie mare : nu are nici el rost să-şi mai tîrîie zilele şi să se tot închine. Vaca, însă, a gogit cît a gogit şi, într-o dimineaţă a pierit, săraca !

— Doamne, doamne, — începu să se roage, cu crîncenă îndurerare, moş Calistru — mai bine decît să-mi iei vaca, moară şontorogul cel de măgar, invie-mi, tată, vaca şi moară măgarul !

Măgarul însă mai avea de trăit. Vaca nu ! Descumpănit cum era, moş Calistru, încredinţat că vie din moartă nu se mai face, a alergat la nişte vecini, nişte sărmani lingurari şi ei ca şi el, chemîndu-i sâ-l ajute s-o îngroape.

— Oameni buni, — le ceru el sprijin. Mi-o pierit măgarul ! Daţi-mi o mînă de ajutorinţă să-i sap groapa şi sâ-l bag în pâmînt!

— Nu-i măgar, e vacă l au zis vecinii.

— Sigur ?

— Sigur!

— Şi ce-i de făcut ? îi întrebă moş Calistru.

— Să ne plăteşti lucru ca pentru vacă, nu ca pentru măgar ! i-au pus condiţii vecinii.

— Of, mare dumnezeule, suspină şi zise moş Calistru. Eu gîndeam că dumitale, cel de sus, pe care te-am rugat atîta, le ştii şi le poţi pe toate. Dar văd că pînă şi nişte bieţi lingurari fac mai bine deosebire dintre un măgar şi o vaqă ! Adio, doamne ! Eu, fâră vacă, cu dumneata nu mai stau la discuţie de-acum încolo. Amin.

PUIUL DE URS

Ţrăia odatâ, undeva, sus în munţii Rodnei,

impreunâ cu mama lui, un pui de urs mic, mic şi care încă nu ştia să meargă.

Şi totuşi, tare ar mai fi vrut sâ se mişte şi el mâcar de ici, colo !

Numai că, ce se întimpla ! Filozof din naştere fiind, după cum se socotea el, toată ziua sta tolănit şi visa, se gindea la foarte grele probleme.

— Morrrr, moor ! mormăia el, ceea ce însemna adicătelea că se întreabă ce anume este viaţa şi ce o fi moartea.

— imm, ’îmm ! mîrîia el, adică era cu gindul la problema mîncării.

Şi astfel ursuleţul nu îndrăznea să rişte a schiţa mâcar un singur pas fără a fi mai înainte de asta pe deplin asigurat de legile care îndrumâ umbletul de ici colo al urşilor, in privinţa asta, se întreba mereu :

— Cu care labă să pornesc "oare ? S-o iau întîi cu dreapta, de dinainte ? ! S-o pornesc cu laba stingă, de dinapoi ? Ori cu amîndouă labele odatâ ?! Hm ! ?

Se putea foarte bine ca ambele soluţii sâ fie bune, dar cu care din ele să înceapă ? Mă rog, multe probleme grele pentru un biet ursuleţ.

Stînd şi gîndindu-se atîta, cu cazna minţii, nici nu-l mai ajungea capul să filozofeze, pînă la capăt, adică să ajungă la o hotărire. Necăjit cum era şi desperat, ceru într-o zi sfatul mamei sale. Ursoaica, însă, trebuie spus că nu pricepea mai nimica din deşteptăciunile şi din sprintenelile lui filozofice. Atît numai, cunoştea perfect măcar ceea ce se poate şti cu privire la arta mersului.

De asta, ca o bună mamă ce era, se strădui de- îndată să pună capăt cugetărilor inutile ale odraslei sale.

— Tu, micul meu copil, cam baţi cîmpii I îi zise ea, fără nici un ocol. la mai taci din gură şi şterge-o imediat afară din bîrlog ! urmă ea a-i spune şi a-i porunci cu prefăcută asprime, inainteee, marş !

Ursuleţul se sperie puţin, dar se supuse şi se urni din loc. Mai întîi, cum se mişcă din loc, cum şi luă un mic trîntai ; pe urmă însă, se ridică, se hlobăni într-o parte şi alta şi se legănă, stăpînindu-se cu şovăieli într-o singură labă, dar foarte repede apoi se simţi mai în siguranţă, pomenindu-se, după aceea, că face primii paşi şi că merge.

,,Uite, se minună el în mintea lui puţină şi zise, numai pentru sine ursuleţul nostru. Uite, mămico, păşesc ca şi cînd m-aş fi născut ca să merg !"

Şi parcă nici nu-i venea a crede că era el, cu toate că, desigur, el era I Atîta numai că, ocupat numai şi numai cu teoria filozofică, puiul de urs încă nu încercase, în chip practic, să umble pe picioare măcar cît de cît, altfel, de mult ar fi băqat de seamă că poate şi el învăţa să meargă I

FLORICICĂ DE LUMINĂ

Nu anul acesta !
Şi nici anul trecut!
Nici cu cinci ani în urmă !
Cu mai mulţi !

Să fi trecut ca la cîteva sute de primăveri de-atunci! De cîteva sute de ori la rînd au înflorit nevinovaţii ghiocei şi brînduşele, şi viorelele, şi ciuboţica-cu- cului ! De cîteva sute de ori in şir au tot venit pe la noi, şi s-au dus înapoi în ţările calde, cocoarele şi cocostîrcii !

Şi tot în atîtea rînduri şi-au pus cercei la urechi zarzării, caişii, cireşii, merii şi perii, îmbrăcîndu-se fiecare cu bogate frunzeturi şi împodobindu-şi crengile darnic, cu poame dulci, ispititoare.

E mult, aşadar, de-atunci I

in vremea aceea, într-o surîzătoare şi veselă primăvară, cam ca aceasta, desfătată de soare mîn- gîietor, de tarafuri de păsări cîntătoare şi de boarea subţire a vîntului uşor şi şăgalnic, care adie holdele

de verzi şi întinsele grine şi alintă zulufii livezilor şi pletele viilor — pe-atunci, trăia undeva într-un colţ al ţării o fetişcană zîmbitoare ca o floare de răsură şi pe care o chema Draga.

Era încă mică, nici nu avea şapte ani împliniţi şi arăta cam puţintică la trup şi cam slăbuţă. Era însă frumuşică şi, mai ales, se dovedea tare cuminte şi tare harnică. Toată ziua lucra cu tragere de inimă, ajutîndu-i pe bunicii et la care stătea şi care erau foarte înaintaţi în bătrîneţile lor cărunte. Părinţii fetişoarei muriseră amîndoi, tocmai cînd ea avea un an, aşa incît, rămasă orfană şi fără fraţi şi surori şi fără alte rude, Draga le purta acum de grijă bunicilor, stîndu-le la indemină cu de toate. Ea mătura prin casă, ea aducea apă, ea mulgea vaca, ea pregătea de mîncare, ea spăla, ea prăşea, ea secera, ea se ducea la măciniş la moară, ea le cocea pîine, ea singură era nădejdea şi stîlpul casei. Nu ar fi stat măcar o clipă locului să se odihnească, aşa precum nu stă în loc apa Dunării I

Toată ziulica muncea cît şapte.

Seara, în loc să se culce şi să doarmă somn dulce, cum punea capul pe pernă şi lipea geană de seamă, cum începea să viseze. Visa astFel cîte şi mai cîte mari oraşe şi mîndre palate, cu clădiri înalte şi ademenitoare, cu geamuri luminoase, dînd către străzi curate şi drepte, împodobite cu straturi de ochioase flori şi de verdeaţă, cu arbori în putere, rotaţi şi umbroşi, aliniaţi pe marginea trotuoarelor, cu lume multă şi plină de bună-voioşie, ieşită seara la plimbare, cu copii zburdalnici, care să se joace - visa bunătăţuri felurite din care ar fi voit să guste, mă rog, multe şi minunate lucruri treceau prin căpşorul ei toată noaptea.

Azi oşa, miine aşa, intr-o zi de toamnă, bunica fetei se inbolnăvi greu şi căzu la pat de suferinţă, fără speranţă de însănătoşire. Nu trecu mult şi bă- trina închise ochii. Peste puţin, de amar şi de inimă rea, de scîrbă, cum s-ar zice, bunicul începu şi el să tînjească şi să se simtă din ce în ce

mai rău. Slăbea mereu văzînd cu ochii şi abia putea duce la gură o ceaşcă de opă.

Orice rare şi scumpe bunătăţuri i-ar fi pus nepoţica lui dinainte, degeaba ; nici nu se atingea de ele. De-un singur lucru îi era poftă :

— Dacă aş avea să mănînc măcar o bucăţică de limbă de greier, hotărît, m-aş face îndată sănătos ! i-a mărturisit fetei bătrînul.

Draga, inimoasă cum era, cum a auzit de dorinţa bunicului, cum a şi plecat repede de-acasă,. ducîn- du-se să caute un greier.

Afară erau încă troiene de zăpadă, aşa incit biata noastră copilă a trebuit să meargă cale lungă-lungă şi 'grea, înfruntînd minia iernii şi umblînd aproape trei luni in şir pînă să dea de locuri unde era primăvară.

Odată ajunsă aci. frîntă de oboseală, precum era, se întinse jos, pe o pajişte cu iarbă şi adormi. Visa iarăşi oraşe mari şi palate, cînd, deodată, simţind o Înţepătură usturătoare în obraz, se trezi „cit ai zice peşte". Fiinţa care o muşcase era o gînganie slabă de greier flămind, care zdrăngănea acum liniştit dintr-o scripcă. Draga dădu să pună mîna pe el numaidecît, dar şi-o retrase imediat, în aceeaşi clipă. Mai cu agerime decît ea, din iarbă căscă gura un şarpe fioros, gros cît mîna şi lung de trei metri, şi care făcu o dată hop ! şi înşfăcă greierul de-o aripă. Draga fugi de pe pajişte şi prinse să plîngă, câutînd alt greier.

intre acestea, gîngania care mai înainte o ciupise pe fată de obraz, se zbâtea să scape din gura şarpelui şi se ruga de el, zicîndu-i :

- Frate cu tine mă fac, numai lasă-mă cu viaţă I

- Dacă nu vrei să-ţi iei rămas bun de la viaţă — il ameninţă şarpele — jură aici că ai să faci tot ce-am să-ţi spun eu I

- Ce să fac ? întrebă slăbătura de greier.

- Să-mi spui drept şi adevărat aşa, urmă şarpele : de la atîtea vieţuitoare cîte-s pe faţa pămintuîui şi de la care ai avut ocazia să sugi, al cui sînge socoţi că e cel mai dulce ?

- iţi spun I ţopăi greierul bucuros. Chiar acum iţi spun. lacă-ţi spun I mai zise el, în vreme ce şarpele îLdădu drumul de aripa de care-l ţinuse.

- Bine, te-ascult, zise şarpele.

Greierul îşi mai trase suflarea, se aşeză alături pe creanga unui corcoduş şi începu să istorisească :

- Păi, eu cunosc, frate, şi ce gust anume are singele şi la oaie, şi la vită, şi la capră, la iepure, la cal... însă cel mai dulce şi mai dulce, că doar m-am înfruptat din el ceva mai înainte de-a te în ti I ni pe tine, cel mai dulce este...

Nu-şi isprăvi vorba că, din spatele lui, de pe altă creangă a corcoduşului, unde stătuse şi auzise totul,

o rindunică se repezi cu ciocul la gura lui căscată şi hîrşli I ii smulse limba, zburînd apoi cu ea în plisc cit colo.

Şarpele, de jos, din iarbă, unde se întindea la soare, nici nu băgă de seamă.

— Ei, spui o dată sau nu spui ? se uită el şi-l întrebă pe greier.

Greierul însă începu să lăcrimeze şi să se vaiete, arâtînd spre rîndunica cea care-i tăiase limba.

- Aha, pricep, zise mînios şarpele. Ahaaa, va să zică ea, lovi-o-ar glontele ! Lasă, gospodina, că te-ajung eu din urmă !
Şi se porni tîrîş-tîrîş prin iarbă după dînsa. Rîndunica, însă, caută-i urma în văzduh. Mai prinde-i coada, dacă poţi I
- Mi-ai scăpat de astă dată, gospodino, zise şarpele, dar lasă că tot acum mă duc direct la cuibul tău şi le sucesc gîtul la toţi puişorii ciţi ii ai I
Şi iarăşi tîrîş-tîrîş, o luă mai departe, intr-acolo. Acolo, rîndunica tocmai sta de vorbă cu Draga noastră, întrebînd-o ce anume are pe suflet, de se jeleşte atît de tare şi-i curg în şiraguri lacrimile pe obraz.
— Uite ce mare necaz am eu ! dădu să i se destăinuie Draga, netezind cu palma puii rindunicii care stăteau într-un cuib înjghebat jos, pe pămînt, lingă o tufă de cătină.
in clipa aceea, nu departe, se auzi fîşşş-fîşşş ! prin iarbă şi rîndunica întoarse capul.
- Vai, tresări aceasta şi zise : Uite, vine şarpele să-mi omoare puii. Ce să mă fac ?
Draga nu se pierdu de astă dată cu firea.
- Fii pe pace, surioară, îi zise ea rîndunicii. Uite, am să ţi-i scap eu ; îi pun pe toţi în poală şi plecăm de-aci ! Dacă vrei, poţi să vii acasă la bunicul şi-ţi faci acolo alt cuib sus, sub streaşina casei, să nu mai fie in stare să se urce acolo nimeni.
— Atunci, hai şi-om merge !
Draga luă puii în poală şi astfel porniră amîndouă, oprindu-se ceva mai departe, să vadă ce-o să facă şarpele.
Acesta, cind ajunse la cuib şi îl văzu gol-goluţ, simţi că, de supărare, plesneşte fierea in el, otră- vindu-l cu totul.

SO

Rîndunica şi Draga nu se sinchisiră însă de loc de

soarta şarpelui, ci îşi văzură în continuare de drum.

Nu merseră mult cînd, încălecat pe-un fir de sul- fină, în faţa lor, mut pentru totdeauna şi bîzîind mereu numai din buze, se arătă greierele.

— Stai, surioară, zise Draga către rîndunică, oprind-o, stai, să-i smulg limba.

Şi-i istorisi dorinţa bunicului.

— Păi limba i-am tăiat-o eu, copilă, o vesti rîndunica, tocmai cînd voia dumnealui să-i spună şarpelui că cel mai dulce sînge e cel de om I

Şi desfăcînd aripa dreaptă, ii[5] arătă limba greierului pe care plănuia s-o dea de mîncare la pui, dar pe care acum i-o dărui fetei.

După aceea, nu mai întîrziară cîtuşi de puţin şi, bucuroase amîndouă cum numai ele erau pe lume, porniră la drum, şi cu limba greierului şi cu puii de rîndunică, spre casa bunicului. Ajunse, in sfîrşit, aici, mare fu întristarea fetei, cind află că bunicul murise.

A plîns ea o zi, două, in timp ce-i ajuta rîndunicii să-şi clădească cuib trainic, sus, sub streaşina casei; a plîns şi-a treia zi, plămădind cu lacrimi lutul din care se zidea ostfel cuibul, cînd, o dată cu seara, numai ce-o auzi Draga pe rîndunică :

- Ştii ce ? începu astfel rîndunica s-o sfătuiască. Culcă-te devreme in seara asta. Cînd ai să dormi bine-bine, ai să visezi ceva straşnic, care o să-ţi bucure inima şi are să-ţi alunge toate supărările !

intr-adevăr, feţişoara noastră se culcă, adormi şi pe urmă începu să viseze. Se făcea astfel că, drept în cornul casei bunicului, lingă prispă, parcă se afla, proaspăt înflorită, o prea frumoasă şi fermecată floricică de lumină care scînteia mai ceva ca aurul,
de-ţi lua ochii. Cu cît te uitai la ea, cu atît parcă iţi era şi mai dragă ! Nu era nevoie să priveşti la ea mai mult

decît o secundă : în aceeaşi clipă tot ceea ce gîndeai ţi se împlinea pe dată. Voiai bani, aveai bani gîrlă, să-i învîrţi cu lopata I Doreai case, case aveai, doreai sănătate, fericire, mîncare, băutură, jocuri, veselie ? Aveai după cum pofteai, la iuţeală, case, sănătate, fericire, mîncare, băutură, jocuri, veselie. Moarte cuiva de i-ai fi dorit, de moarte avea parte.

Tot gîndindu-se aşa prin vis ce anume ar vroi să
i se împlinească, feţişoara parcă se trezi. Afară era liua mare! Ieşi repejor din casă, şi, lipa-lipa, se duse drept în cornul prispei. Aici, cu totul şi cu totul ca în vis, strălucind mai ceva decît soarele, înflorise proaspăt prea frumoasa şi mult năzuita floricică de lumină. Văzînd astfel şi privind cu ochii încărcaţi de uimire la minunata floricică, fata se sperie de bucurie ?i se gîndi în sinea ei zicîndu-şi cu negrăită teamă : „Vai, ce-ar fi dacă floricica asta ar zbura de-aici ?"

Abia îşi termină gîndul pînă la capăt, că floricica de lumină zbură, topindu-se şi dispărînd în adîncul nevăzut al văzduhului.

Na, uitaţi-vă, cam asta a fost trista mea poveste ! Dar nu plîngeţi şi nu vă pară rău, fiindcă nu-i adevărat, Draga noastră încă doarme ! Doarme sărăcuţa ^i visează I Visează floricica de lumină, şi îl visează, asemeni, şi pe bunicul pe care floricica o să-l învie, in timp ce rîndunica acolo, sus, sub streaşina casei, la fereastră, stă şi păzeşte şi ii veghează somnul.

Aşadar, să n-o trezim ! Să avem răbdare, că se *io* deştepta ea singură. Atunci abia o să vedem ce anume o să dorească Draga de la prea frumoasa floricică de lumină I

LECŢIA DE ARITMETICĂ

De mult, în urma cu vrea treizeci-patruzeci de ani, cînd părinţii noştri de astâzi abia se năşteau şi veneau pe lume, undeva, departe de oraşul în care trăim noi acum, tocmai sus, în creierii munţilor, era un sâtuc izolat de lume şi singuratic, în care nici cei tineri, nici cei bâtrîni habar n-aveau sâ scrie şi sâ citească. Nu mai spun câ, mai ales la socotit, la adunare şi la scădere, la înmulţire şi la împărţire nu se pricepeau chiar nimeni-nimeni.

Satul acela mic-mic se numea Pustoaia, iar locuitorii lui îşi ziceau ei între ei, şi-aşa le spuneau şi alţii, pustoieni. Acu, într-o seară, un pustoian dintre aceştia, un bărbat ca de cincizeci de ani, sărac, cum era, şi necăjit, bătu la poarta unui vecin cam de-o seamă cu el şi-i zise :

— Buna seara, gospodarule !

— Bunâ seara, vecine, răspunse celălalt.

Vorbiră ei ce vorbiră, ba de una, ba de alta, pînă cînd cel dintîi îi spuse celui de-al

doilea la ce anume a venit.

— Uito ce, gospodarule, începu el sâ-l roage. N-ai puîea sâ mâ împrumuţi cu nişte bani ?

— Ciţi anume îţi trebuie, vecine ?

— Cincizeci de lei, gospodarule.

— Şi cînd crezi c-ai să mi-i dai înapoi ?

— Mîine, nu, dar poimiine seara, da !

— Bun, făcu celălalt, învoindu-se. Mâ duc in casă şi-ţi aduc banii cu plăcere.

Intr-adevăr, omul nostru se duse şi se întoarse repede, inminîndu-i vecinului 50 de lei. Erau două hîrtii bătute de 25 de lei fiecare, pe care cel cu necazul le privi atent, le îndoi cu grijă şi le puse binişor în buzunar, după care ii mulţumi şi plecă bucuros acasă. Peste exact două zile, ţinîndu-se de cuvînt, vecinul veni şi bătu din nou la poarta binefăcătorului său.

— Ce este, vecine ? îl întrebă gazda.

— Ce să fie, gospodarule ? Uite, ţi-am adus datoria. Ţine banii.

Şi îi dădu o singură hîrtie bătută, de 50 de lei. Cel cu facerea de bine privi lung la hîrtie, o întoarse ba pe o faţă, ba pe alta, se scărpină la ureche şi, după puţină şovăială, zise :

— Dragă vecine, nu te supăra. Eu dumitale ţi-am dat două hîrtii, nu ?

— Da, două, gospodarule. Recunosc.

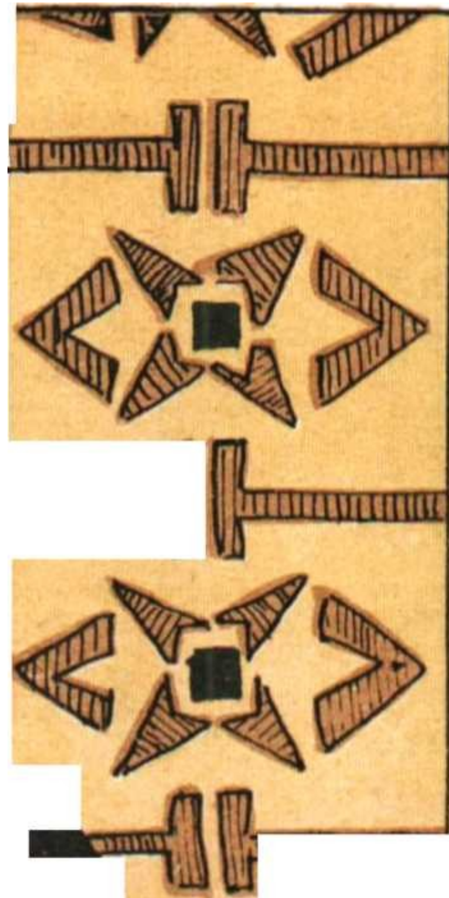
— Dacă recunoşti, apoi bagă bine de seamă : două ţi-am împrumutat, două te rog să-mi dai îndărăt. înţelegi ?

— înţeleg, înţeleg, se zăpăci puţin vecinul. Dar pricepe şi dumneata că hîrtia asta pe care ţi-o dau acum înapoi e de 50 de lei. Este ?

— Este, dragă vecine, insă e numai una singură, bagă de seamă.

— Şi ce dacă-i numai una ? Nu-i tot atîta ?

50 LEI

iimmînmiHwn

— Nu-i, fiindcă eu, dacă ţi-am dat două hirtii, două vreau să capăt în loc. Scurt şi-am terminat povestea !

— Mi se pare că te cam superi degeaba, gospodarule, zise cel dinţii.

— Care degeaba, vecine ? Şi cum să nu-mi ies din fire, cînd eu ţi-am dat două, iar dumneata vii, colea, numai cu una ?

— Una de-a mea nu-i cît două de-a dumitale ?

— Vai de mine, se înfurie celălalt. Cum să fie una egală cu două ? Nu se poate I

— Ba se poate I

— Ba nu se poate !

Şi tot aşa, unul o vorbă, celălalt alta, primul pustoian că el are dreptate, al doilea că el, începură a se împunge cu cuvintele, porniră a se întărită unul pe altul, apucară a se ciondăni şi ajunseră la ceartă şi la cruntă bătaie, adunind în jurul lor tot satul Pustoaia care de care voind să-i împace.

Cei doi gospodari din creierul munţilor insă nu şi nu şi nu ! Se sfădiră toată noaptea şi-şi cărară unul la altul palme, ghionturi, pumni şi scatoalce cu nemiluita, iar a doua zi, sleiţi de puteri şi asudaţi şi învineţiţi la faţă, zgîriaţi pe obrazuri şi murdari de praf, ca unii care se trîntiseră pe jos, în faţa porţii, rupîndu-şi hainele de pe ei, ce să mai facă ? Sus, aproape de vîrful muntelui, într-un bordei sărman, trăia de unul singur, ca şi cucul, un foarte bătrîn pădurar care, in afară că era cel mai în vîrstă om din Pustoaia, avea faima că e şi cel mai mare înţelept, deşi nici el, bietul, nu avea dram de ştiinţă de carte.

Aşa stînd lucrurile, cei doi gospodari se hotărîră să meargă la el, să-i ceară povaţă. Zis şi făcut I Urcară muntele amîndoi, însoţiţi din urma lor, cu cîrdul, de aproape loţi cei vreo 60-70 de bărbaţi, flăcăi şi fete şi copii cîţi număra tot întreg sătucul Pustoaia şi ajunşi la bordei, îi spuseră bătrinului care le era păsul. Moşneagul luă încetinel hîrtia cea de 50 de lei, o cercetă pe îndelete cu ochii, se mai chibzui cît se mai chibzui în legea şi in sinea lui,

smulgîndu-şi de prea multă sforţare de minte, cîţiva peri din barba-i albă ca omătul şi, in sfîrşit, le zise celor doi cu banii :

- Uite, oameni buni, care-i treaba. Hîrtia asta de 50 de Ier rămîne la mine. in locul ei mai adăugă el, scociorîndu-se în fundul chimirului, - poftim tu de colo, ai aici două hîrtii a cîte 25 de lei fiecare.

- Ce să fac eu cu ele, bătrîne ? se codi acesta din urmă văzînd banii.

Moşul zîmbi şi zise :

- Faci socoteala aşa cum spune aritmetica : două hîrtii ţi-a dat gospodarul acesta aci de faţă ?

- Două-două, adeveri cel cu pricina. Două a cîte 25.

- Două a cîte 25 ţi se cuvin indărăt, mai zise el. E bine ?

- Foarte bine, foarte bine, răspunseră fericiţi, într-un singur glas cei doi pustoieni, aplecîndu-se pînă la pămînt şi mulţumindu-i bătrînului pentru dreapta lui judecată.

Coborau, cu tot cîrdul de lume, la ei în sătuc, îndărăt, cînd, cel ce primise banii la loc, găsi cu cale să spună, cu admiraţie?:

- Grozav de deştept om, moşneagul ista, vecine, nu ?

- Foarte deştept, gospodarule, întări deîndată, celălalt. Ştie artimetică, nu jucărie !

CUCULEASA ŞI COTOIUL

|ntr-o primăvară dulce, cu cer curat, albastru şi cu soare cald şi arzător care privea cu bucurie în jos, pe întinsoarea pămîntului, văzînd cum scoale colţ verde iarba, cum plesnesc mugurii copacilor şi cum, rînd pe rînd, apoi, înfloresc clopoţeii şi se îmbracă în puf mîţişorii de salcie, undeva, într-o pădure bătrînă de fagi groşi cît omul, izbucni, dis-de-dimi- neaţă, un glas răspicat, vesel şi chemător :

— Cu-cu ! Cu-cu !

Era o pasăre pestriţă, cam plumburie la culoare, mai ales pe cap, pe spate şi pe aripi şi avea o coadă pistruiată şi lată, pe care şi-o tot resfira şi şi-o îndrepta cu fudulie în sus. in vremea aceasta, guşa cîntătoare, mai albicioasă decît restul celorlalte pene
i se umfla şi pliscul i se deschidea, pornind să nu mai tacă şi să tot cînte, cu voioşie, spunîndu-şi singură numele celui pe care îl imbia.

— Cu-cu ! Cu-cu !

Cel care de jos, de unde se nimerise să

fie, se uita cu mirare la o asemenea neastîmpâratâ zburătoare, neputînd în mintea lui să priceapă de ce e atît de nebunatică, de ce tot bate din aripi şi se tot mută mereu de pe o creangă pe alta şi cîntă într-una fericită, era un cotoi negru de motan. Mustăcios, cum arăta, negru şi slab şi jigărit la trup, de parcă nu se hrănea cu nimic altceva decît cu ciuperci fripte, îşi dădu seama, în cele din urmă, că bucuroasa cîntă- reaţă era o cuculeasă care cînta cu atîta foc.

— Miau, miorlau, miau,

Să te-nfulec vreau !

mieună, rupt de foame, cum era, mîţoiul cel negru ca smoala, gîndindu-se în sinea lui ce anume ar trebui să facă şi să dreagă spre a pune cît mai repede ghiara pe sprinţară.

Aceasta însă se urcase acum tocmai în vîrful unui cireş sălbatic şi ciugulea ceva cu lăcomie, pe semne nişte omizi din cele îngheboşate şi păroase care se tîrau sus, pe crengi, cu plan să mănînce din frunzele abia ivite, verzi şi proaspete. După ce se

sătură îşi sterse ciocul şi reluă din nou cîntarea :

— Cu-cu ! Cu-cu !

Şi fîlfîi scurt din aripi, luindu-şi zborul şi pierzin- du-se în împărăţia pădurii de fagi.

Mîţanul cel negru, încîrligat de foame, precum se înfăţişa, fiindcă de vreo două săptămîni fusese fugărit de-acasă, de la stăpînii lui cărora le furase şi le mîncase hoţeşte nişte puişori de găină abia scoşi din găoace, - cotoiul nostru cel tîlhar se aşeză la pîndă. Şi stătu el aşa la pîndă o zi, tot bătîndu-şi capul cu fel de fel de planuri, mai spionă pădurea încă vreo alte două-trei zile, pînă cînd, într-o blîndă şi surîzătoare amiază de la începutul lunii lui mai, cu-culeasa se abătu iarăşi în cireşul cel sălbatic. Acesta,

intre timp, îşi desfăcuse in voie frunzele şi era nins de albul sclipitor al florilor sale fine. delicate şi întraripate care îl împodobeau ca pe un mire al codrului verde.

Pasărea cea pestriţă se agăţă pe o crenguliţă mlădioasă şi porni să se dea huţa, cîntînd cu glas drăgostos şi strigîndu-şi astfel tovarăşul ei de petrecere.

— Cu-cu ! Cu-cu !

Motanul atîta şi aştepta I Ieşi grabnic din ascunziş, făcu un salt îndîrjit înainte şi oprindu-se sub poala cireşului din care fulguiau arar fragede petale ca de argint, zise cuculesei, miorlăind, aşa :

- Miau, miorlau, miau I
Cu tine-a vorbi, zău, vreau !

Cuculeasa însă ii răspunse şi-l intrebă cu uimire :

- Cu-cu, cu-cu, măi mîţoi,
Ce-avern, a vorbi noi doi ?

Mîţanul, ce să zică ? începu s-o linguşească, zi- cîndu-i rugător :

- Miau, miorlau, bre glas frumos
Ce să-ţi spun ? Tu sus, eu jos !
Hai mai bine, surioară.
Vino jos şi te coboară !

Drăgălaşa cuculeasă, bănuind cam ce-ar aştepta-o jos, îi întoarse vorbele :

— Cu-cu, cu-cu, motîrlane,
Mi se pare că ţi-e foame
Şi-ai dori acuma, nene,
Să mă-nghiţi cu tot cu pene !

Pisoiul cel hoinar dădu din coadă, semn că nu-i adevărat, şi prinse a-i zice :

— Miau, miorlau, pasăre dragă
Eu nu-ţi spun vorbe de şagă.
Jur pe neamul cotoiesc
Că-i ordin împărătesc.
De la moş Martin al nostru,

Care e şi craiul vostru.
Câ de d
imineaţâ-ncoace
în tot codrul este
pace !
Nu-i tocmeală,
este lege Dă-te
jos şi mă-
nţelege.
Că de-acum pînă
la moarte
Amindoi avem o
soarte :
Tu-mi eşti soră, eu ţi-s frate,
Vino jos, şi, sănătate !

Auzindu-l cum turuie, pasărea cea frumoasă, plum- burie, se prefăcea că-şi răsfiră coada stropită cu pistrui albi şi fără să se uite măcar cît de cît la miţ, zise cu voce răguşită :

- Cucu-cucu, ce-mi spui tu,
Eu întii, aud, acu !

Şi, ca şi pînă atunci, îşi lungi gîtul şi privi undeva, departe. Motîrlanul se supără şi încercă s-o dojenească, chipurile, frăţeşte, luînd-o la întrebări :

Miau, miorlau, tu
soră cucă Minte
ai, ori eşti năucă

?
Nu e râu să fii prudentă,
Dar, te rog, fii mai atentă,
Că-s doar frate-tău, săracul !
Unde te tot uiţi la dracul ? I

Atunci cuca, aşa, ca să se descotorosească odată de cotoiul fugar şi să-l înveţe astfel minte, găsi tocmai nimerită clipa în care avea cum să-i ardă o păcăleală şi-i zise :

- Cucu, cucu,
frăţioare la mă
uit cum, pe
cărare,
Cu-cu, cu-cu, cu-cu, cu-cu,
Văd venind, ca vălătucu,
Legănîndu-
se puţin,
împăratul
Moş Martin !

Cotoiul cel negru ca smoala, cind auzi de una ca asta, nu mai avu cind să indruge măcar o singură vor- buliţă, că o şi zbughi din loc, afundindu-se în adîncul pădurii de fagi şi făcindu-se nevăzut.

Pe cărarea din preajma cireşului împodobit în altă floare nu e însă nici pomeneală de vreun urs. Era, pretutindeni, linişte şi pace, era o dulce primăvară pe pămînt şi în albastrul văzduhului, pădurea era verde, cireşul troienit de floare, iar

cuculeasa, liberă şi fericită, începu, cu glas cîntător, să-şi strige tovarăşul ei de viaţă, zicînd răspicat şi vesel :

- Cu-cu ! Cu-cu !

VACA

La inceputul tuturor începuturilor şi, mai ales, nu tare mult după aceea, cînd oamenii de la noi din sat au început să-şi ridice fiecare, după puterea şi priceperea lui, cîte o colibă sau cîte un bordei in care să se adăpostească, iar mai pe urmă, cind au început să-şi clădească ba unul, ba altul, şi cîte o casă mai acătării, nu erau pe faţa pămîntului chiar atîtea animale şi alte lighioane asemeni, atîtea dihănii ori jigănii cîte-s în zilele noastre. După cum nu existau nici clădiri mai de ispravă într-atît de înalte şi d^ încăpătoare, precum sînt astăzi. Cei dintîi trăitori pe meleagurile de atunci unde se află acum satul nostru culegeau mere şi pere pădureţe.de prin copaci, unde creşteau în sălbătăcie ; din cînd în cînd. se duceau la vînătoare cu praştia sau cu arcul, iar mai pe urmă au prins să pască oile şi să le taie pentru pastramă, au început să-şi are pămîntul şi să-l cultive, îmbrăcindu-l cu roade şi, mă

rog, altfel le era munca şi felul de viaţă.

Aşa, de pildă, spune povestea veche, câ pe atunci erau roiuri după roiuri de albine, erau peşti de toate mamele în fiecare din apele cele curgătoare şi in toate lacurile, erau sumedenii de păsâri şi fiare prin păduri şi pe cimpuri, creştea iarba şi florile înfloreau, - in fine, de mai toate aveau, cum aveau, la îndemina lor oamenii din partea locurilor mele. Nu le lipsea, dintre dobitoacele curţii, nici măcar clinele care ziua îi însoţea la vînătoare şi, care, la vremea nopţii, le păzea casele şi avutul.

Şi totuşi era ceva de care straşnic mai duceau lipsă sărmanii de ei. Le-ar fi fost astfel de mare folos dacă, aşa, ca să mai îndulcească, cel puţin citeodată, gura copiilor, ar fi avut pe lingă casă cîte o matahală de animală bune de lapte. Nu aveau, însă, nici măcar una singură care să le fie de sămînţă.

Aşa azi, aşa mîine, într-un rînd, se zice câ o băbătie de fată care nu se mai mărita săraca, şi care n-avea somn nici zi nici noapte, cică, zgîindu-se într-o seară la lună ar fi văzut pe talgerul de aur al acesteia, cevo care aducea cumva la chip .cu oaia, dar care era mult mai mare şi mai poznită la înfăţişare. Ba, i se mai păruse că ar fi observat tot acolo, în lună, cum ovina aceea, care nu era de loc oaie, îşi alăptează singură puii, nişte fiinţe mult mai mari desigur decît mieii şi chiar decît cîrlanii. in plus, mai pretindea băbătia, că, supărîndu-se lighioaia aceea, nu se ştie de ce, a croit odată cu piciorul în cîrlanul care-i sugea din uger. Acesta din urmă, smucindu-se de la cimpoiul din care tocmai băuse fără să se mai sature, a lăsat din gură ţîţa plină, iar din ea, deodată, a ţîşnit un pîriu uriaş de lapte, împroşcînd cu el tot cerul ţintuit cu galbene stele.

Adevărat sou nu, oamenii de atunci de pe la noi au intrat la idee şi s-au gîndit cu toţii că asemenea nemaiinchipuită sălbătăciune pe care s-o îmblin- jească şi pe

care apoi s-o mulgă, cit i-or ţine puterile, cel puţin de trei ori pe zi, nu le-ar strica nici lor, ci, dimpotrivă, i-ar scoate din destule încurcături. Dar, cum să coboare ei jos, pe pămint, in satul nostru de pe malul Başeului, o astfel de năzdrăvană fabrică vie de lapte ? S-au sucit, s-au învirtit, s-au sfătuit şi ce-au hotărit ? Au tăiat, intr-o iarnă, vreo citeva sute de hectare de pădure, au clădărit toată lemnăria intr-o singură grămadă, iar în primăvară i-au pus ioc să ardă. Toţi işi dădeau acum cu presupusul, stind în jurul focului, câ, din pricina fumului care sigur o să ajungă de la noi din sat drept în lună, cornuta aceea de acolo o să ameţească de cap. O să i se împăienjenească vederile ochilor, are să se poticnească de pe picioare şi într-o bună noapte cu lună plină, mare lucru de n-o să cadă din cer exact pe toloaca din mijlocul Albei noastre.

Socoteala lor n-a fost de loc proastă ! Ardea în vîlvătaie, de două săptâmîni în şir, tot codrul Flo- roiului, tăiat de cu iarnă, era spre sfîrşitul lunii mai, de plouat plouose berechet şi iarba crescuse înaltă şi deasă cît cînepa, aşa încît, poate şi tare dornică ori pofticioasă de-o păşune mănoasă ca aceea, în- tr-un miez de noapte, îndată după cîntatul cocoşilor, luna s-a acoperit cam pe-un sfert cu un nour gros de fum şi, nu se ştie cum, deodată, de-acolo, din înaltul bolţii cereşti, s-a auzit ceva cum pîrîie, s-a desprins o arătare cu două coarne, cu patru picioare şi cu coadă şi cu un uger mare cît o căciulă ciobănească, din care ţîrîia, prin patru gurguie, o minunată licoare albă. Şi venea şi tot venea în jos, în- vîrtindu-se în aer şi a tot coborît aşa, într-una, ca o nălucă, preţ ca la şapte-opt ceasuri, pînă cînd, apropiindu-se şi mai şi de satul nostru, albenii şi-au

dat toţi seama bucuroşi câ fiinţa aceea era chiar cea pe care şi-o doreau ei de-atita amar de timp şi care avea sâ le fie la toţi de sămînţă. Era o vacâ. Aterizînd, tehuie de cap, săraca, nu chiar pe toloacă, ci alături, in grădina lui Gheorghe al lui Vasile lui Ion Harabulă, csl care avea stîni de-a dreapta Prutului, 1/000 s-a lovit, în cădere, de hatul înalt ce depăşea lucerna gospodarului de cea a vecinului său Pătăchioaia. Pălindu-se, cum venea ea aşa de la prea mare altitudine, cu botul înainte, de răzor, i-au şi sărit din gură dinţii din faţă, pricină pentru care, de-atunci încoace, absolut toate vacile din sat de la noi nu au decît un singur rînd de dantură, la fel ca şi strâmoaşa lor, cea picată din lună.

Uitam să mai povestesc şi faptul important că pe cînd respectiva lunară vacă se prăbuşea înspre pâ- mînt, toţi cîinii din Alba noastră au pierit de groază. Numai o javră de căţelandră de-a lui Pătăchioaia, care nu se ştie ce urgentă şi secretă treabă avea tocmai atunci la hatul cu lucernă, atunci cînd s-a bufnit de pămînt Marţolea, văzînd cum se buşeşte cumplit bovina, a umflat-o ca pe o smintită rîsul. A rîs, a rîs cu hohote nebune căţeaua, văzînd întîm- plarea aceasta, a rîs pînă i s-a spintecat pînă la urechi gura. Din cauza aceasta, e limpede lucru că tot de-atunci încoace, toţi cîinii din sat de la noi şi din jurul lui, sînt cu gura dezbîrnată.

O MINCIUNĂ GOGONATA

Demult, demultişor, cînd eram şi eu tinerel ca o brînduşâ, hopa : mă pomenesc, într-o buna zi, cu o mare minciună în gură ! Şi, zău, nici măcar un sfertuleţ de cuvint nu era adevărat dintr-însa. Fiindcă, iacătă cum s-a intimplat povestea :

Tocmai trebuia să mă nasc, s-ajung şi eu băieţel

frumos ca rupt din soare, cînd aşa, dintr-o dată, mamei mele i-a venit poftă de friptură de vrabie.

— Dacă nu mănînc friptură de vrabie, a prins să plîngă in hohote şi a început să se jelească mama, gata-i I Mor I

Eu, cînd am auzit de una ca asta, indata mare s-a zgîrcit pielea pe mine şi am plesnit de frică.

„Ce-am să fac eu, săracul de mine, singur-sin- gurel, fără mamă pe lume ?“ am apucat a-mi zice şi a mă întreba.

De asta, am început a-mi frămînta mintea, gîn- dindu-mă şi tot râzgîndindu-mâ, tot chinuindu-mă şi căutind o ieşire.

— Oare unde s-o găsi friptură de vrabie ?

Şi fiindcă nimeni nu-mi da nici un fel de desluşire, ce m-am hotărît ?

- Hai să mă duc să caut ! am zis.

Şi uite-aşa, am pornit, fără pic de intîrziere, la drum lung şi greu. Merg eu cît merg şi iarăşi merg şi, după o îndelungă vreme, gata : ajung, în sfîrşit, intr-o pădure. Aici, cum am ajuns şi cum am intrat puţintel mai în adincul codrului verde, cum am zărit, undeva, pe-o creangă de brad, o vrabie. Nici una, nici două, m-am şi repezit vitejeşte după dinsa cu fuga.

Şi fug eu, şi fug, şi fug, de-mi scapără călcîile, dar degebuţa : vrabia, iute ca o săgeată, cînd să pun mîna pe ea, a făcut ţuşti I şi s-a băgat într-o scorbură de copac. Eu, fără să mai stau mult pe gînduri, mă şi reped, mă caţăr şi mă urc în copac. Dau să vîr mîna în gura aceea de scorbură, văd că nu încape mîna ! Atunci, ce să fac ? incerc cu piciorul, nu încape nici el I Vîr capul, capul încape !

în sfîrşit, fac ce fac acolo, prind vrabia, o tai, o opăresc, o jumulesc, fac focul, o pirlesc, pregătesc din ea o friptură rumenă şi dau să plec de unde-am venit. Ies repede din pădure, apuc pe drum şi mă îndrept fuga spre casă.

Merg, merg aşa iarăşi cit merg, cînd, deodată, îmi dau seama că sînt fără cap.

— Ce mă fac eu acuma fără cap ? am stat şi m-am întrebat. Şi cum am să-l scot din scorbură, cînd el, bostanul, abia a intrat acolo ?

Nu pierd însă timpul şi mă duc repede undeva pe-aproape, la un moş al meu, să-mi împrumute un topor.

— Nu-ţi dau nimic, nepoate, a grăit el cînd a auzit cum stă treaba. Toporului meu, cînd taie, îi cad dinţii !

Ce să fac eu ?

- Ţi-I aduc înapoi, moşule, cu toţi dinţii puşi la loc în gură ! îi spun eu cu lacrimi în ochi.

în fine, după rrultă rugăminte, mi-a dat toporul. L-am înşfăcat de coadă şi m-am întors iarăşi spre pădurea de unde abia plecasem.

Pe drum, cum mergeam eu aşa, m-a apucat foamea. Am stat şi-am mîncat cîţiva bolovani, vreo două cioate şi vreo trei stoguri de frunze, de parcă-parcă am mai prins la inimă. După aceea, sătul cum eram, dar sprinten, cum încă rămăsesem, m-am urcat în copac.

Ajuns sus, la scorbura cu pricina, am tras şi am făcut odată harşti ! cu toporul, de-au sărit aşchii ; s-a lărgit gura scorburii şi am scos capul teafăr afară. Âtît numai că toporul, cînd am izbit cu el, s-a înfipt in copac şi nu mai voia de loc să iasă. Trag eu cu tărie de coadă, trag, cînd colo, alunec şi, huştiuliuc ! cad jos eu şi toporul, din care, rupin- du-se in bucăţi, se fac două topoare şi-o toporişca. Cum să mă descurc eu acum ? mă întreb.

Şi deodată, îmi vine o idee : iau un topor şi-l azvirl după o tufă. îi iau pe-al doilea şi i-l duc îndărăt lui moşu-meu, să nu am vorbă cu el. Iau pe urmă toporişca şi o păstrez de sămînţă, pentru mine.

Pe urmă, întind bărbăteşte pasul înapoi înspre casă cu friptura de vrabie, bucuros ca soarele în amiaza mare.

Şi, iacă aşa, cum mă vedeţi azi, de-atunci încoace, sînt om cu cap şi cu toporişcă. Cu toporişca aceea am cioplit intr-un lemn şi am făcut din el un scaun. De asta, nu numai că-s om, dar pot spune chiar câ sînt om cu scaun la cap ! Şi, uite-aşa-i povestea : Mititică,

Nu pitică,

Gogonată,

Sprîncenată,

Şi de loc adevărată !

ŞI UNA ADEVĂRATĂ

Acu’, într-o duminica, nu cu mult înaintea

amiezii, ne adunasem noi in de noi, împreună, mai mulţi copii de prin vecini. Eram cu toţii strînşi roată într-un fund de grădină, mai la umbră şi la răcoare, fiindcă ne aflam in toiul verii şi soarele înfierbinta cu tărie şi, deşi stam aşa laolaltă, nu şedeam nici pe gratis şi nici pe datorie.

Ne frămintam in fel şi chip limba şi mintea căznindu-ne să împuşcăm măcar ceva-ceva mai deosebit şi mai aparte, dacă nu chiar vreo poveste cu ochi şi cu sprincene şi cu moţ, cel puţin cîte-o mică minciună cu coadă.

Eram convinşi că, pînă in cele din urmă, tot istori- sindu-ne unii altora cîte şi mai cîte păcăleli, cîte şi mai cîte trăsnăi ce ne umblau prin scăfirlie pe la fiecare, trebuia să se găsească vreunul printre noi mai breaz, care să merite să fie ales şi declarat tatăl mincinoşilor.

Cum ne tot ghionteam şi ne dam astfel'îndemnare, deodată, un băieţel mai sprinten la gură începu sâ turuie, făcîndu-ne sic ! sic ! în ciudă, şi fălindu-se că noi, ceilalţi, nu sîntem în stare nici unul să repetăm, fără greşeală, ceea ce spunea el.

— la mai zi cum ai mai zis ! se rugă careva de el.

Băieţaşul îi dădu drumul din nou, prinzînd sâ spună repede :

— Vine stircul de la baltă cu cinci stirciogăţei laolaltă ; stîrc, stirciogăţei, mai destîrciogăţeşte-te niţel !

Nu putea nimeni să rostească la fel ca el cuvintele, ni se incîlcea şi ni se împleticea limba în gură. El, insă, nu se da bătut. Rîdea şi zicea aşa mai departe :

- Bogdaprostea cea de-aseară, hai s-o desbogdaprostim în-e-seară !

Atunci altcineva dintre noi mai găsi de cuviinţă sâ spună şi el una şi zise :

- De gospodărit m-am gospodărit, dar de desgos-podărit nu mă pot desgospodări !

Dar una şi mai şi, parcă, zise altcineva :

-r Purceaua cu botul gros, pămîntul întreg l-a ros, dar nu l-a ros chiar de tot, c-a făcut purceaua bot şi-a rămas «-un nas de-an cot !

Şi-apot, înca una aşa

- Ceapa albă-ncepqtoare, putină pitrocitoare, pui de pricinicitoare.

Şi, în sfirşit, tpt el :

— Unui tîmplar, din intîrhplare, i s-a întimplat o întimplare întîmplătoare. Alt tîmpfar, auzind de în-tîmplarea întîmplătoare întîmplatâ tîmplarului din întîmplare, la timplărie, s-a dus şi s-a lovit timplă-n tîmplă cu tîmplarul căreia i -s-a întimplat din întîm-plare o întîmplare întîmplătoare I

Asta parcă-parcă mai mergea, ne da puţin curaj. Aşa se fâcea că o fetiţă subţirică, cu ochi căprui, rotunzi şi cu nasul în vînt, se ambiţionă şi ne spuse următoarea şotie, auzită nu ştiu de unde şi de la cine :

- Tata nostru în podul vostru ţine porcul de căpăstru, care este-n cer, n-a mincat de-alaltăieri, fie voia ta, că nici mîine n-o mînca, lemne-mpleţicite, picioare pîrlite, cuţite tocite, guri hămesite !

- Nu-i frumoasă, zise unul care era în grupa a doua la grădiniţă. Eu ştiu una aşa :

- Bună ziua, cocostîrc !

N-ai văzut pe mama-n tîrg ?

- Am văzut-o la Tecuci,

Cumpăra nişte papuci.

Nu ne-a plăcut nici asta, prea o cunoşteam cu toţi. Dar, fiindcă tot ne intărîtasem, mi-am luat şi eu îndrăzneala şi i-am rugat să asculte

povestea următoare :

- Am fost ast-vară la o nuntă mare şi-am stat acolo la o masă întinsă pe care erau înşirate berechet mîncăruri cum încă n-am văzut şi la amintirea cărora şi azi îmi mai ling degetele. Mai bună şi mai bună dintre toate a fost însă gustarea care ni s-a servit la începutul începutului.

- Dar ce era ? au tăbărît ru întrebările pe mine copiii.

- Era aşa, am relatat eu povestea. Pe-un fund de lemn de Daltin, pus înaintea mirelui şi miresei era un bob de orez fiert nouă ani de zile intr-un lac mare fără de apă. Bucătarul n-a avut ce face şi, ca să se afle în treabă, s-a apucat să oună nişte sare în fiertură. Numai că, aşa cum se ducea el cu solniţa, o băbuţă l-a lovit, fără să vrea, peste cot, şi bucătarul a scăpat toată sarea, de-a ieşit orezul sărat ocnă, de-au mincat numai mirii din el. Eu, cind am văzut că trece bucătăreasa pe lingă mine, cu un grătar plin cu trei fasole fripte, am şi întins mîna. Aşa am înşfăcat, pe muţeşte, un şold de fasole friptă, care mirosea a prăjit de-ţi sfîrteca nările. Mirele, însă, m-a zărit şi s-a miniat şi svîrrr! cu un talger spre mine, să mă lovească în cap. Eu, însă, atent la ce avea el de gînd, am ferit capul într-o parte, şi atunci talgerul a nimerit exact în gură la Lenţu — uitaţi-vă la el - şi de atunci a rămas el cu gura ştirbă. Aşa-i, Lenţule ?

Lenţu, un băieţaş de şase ani, blond şi puţintel buzat, cu ochi mititei, albaştri, Laurenţiu, cum de fapt îl chema, s-a uitat crunt la mine şi a zis :

— Degeaba, n-o să te alegem pe tine tata minciu-nilor, mă I Eu am sâ vă povestesc altceva, ceva mai

bun şi mai scurt, numai sâ nu vâ luaţi la sfadâ.

— Spune, spune, bre, i-am dat noi ghes. Să te auzim. Lenţu a aşteptat sâ se facâ linişte, apoi începu sâ croiascâ şi sâ coase cu aţâ albă povestioara următoare :

—Mă, acu', într-o iarnă vrăjmaşă, cu zăpezi calde ca nişte albe franzele, mergeau prin pustiul din Sahara doi prieteni care se băteau în parte din sfert în sfert de ceas. Unul era chelbos, avea capul gol ca napul, era pleş-oalâ. Celălalt, ca şi cum atunci ar fi ieşit de la scăldat din apă, era numai în pielea goală. Cum mergeau ei aşa şi vorbeau de noi, deodată, ce le văd ochii? Jos, undeva pe asfaltul căii ferate pe care tocmai trecuse fluierind un autobuz, era o gropiţă numai cît o balie de spâlat rufe.

- Eu cred că aici a rimat o oaie, zise chelbosul.
- Ba, mai degrabă, a scurmat cu ghearele o vacă.

Ba-i aşa, ba nu-i aşa, cînd se uită şi mai bine
în fîntina ceea, ce credeţi ? înăuntru era un corn de porc.

— E de porc, sau e corn de curcan ? zise chelul.

— Eu cred că-i corn de cal ! o potrivi celălalt.

— Nu-i corn, îşi mai trase de seamă pleşuvul. E-un dinte de găină.

— Ba nu ! se împotrivi tovarăşul său. E-o coadă de stea !

— Cum de stea, dacă-i de lună ?

Deştepţi precum, chipurile, erau amîndoi de călcau în gropi, au prins a se certa.

Şi, de la ceartă la bătaie cît mai este ? Nici o fărîmă ! Au pornit, aşadar, a-şi căra unul altuia palme şi ghionţi şi pumni şi picioare, a-şi da brin- ciuri şi izbaiuri, a se buşi, a se trinti şi a se incăiera astfel, încit gata-gata erau să se omoare, lovindu-se cu două măciuci noduroase, cioplite din două paie de secară.

Noroc că tocmai atunci a trecut pe-acolo un

cunoscut scriitor de basme, călare pe-un pix cu pastă, rupt dintr-o creangă de soc.

— Ia, duceţi-vă acasă şi sfirşiţi povestea I le-a strigat el.

Cei doi s-au speriat. Chelului i s-a făcut imediat pârul măciucă de frică, iar celălalt, in pielea goalâ, a simţit că de-acu' înainte gata : e-mbrâcat de veci cu ruşinea pe care o trâsese.

De asta, au luat, cît ai clipi, picioarele la spinare şi, la fugă, mâi, amîndoi I

Chelbosului, sâracul, ii pâlălăia părul din cap, aşa fugea de iute. Fugea amarnic de repede şi cel cu pielea goalâ, abia ducînd în sin cornul de porc pe care îl gâsiseră amîndoi în cale.

E adevărat că, alergînd aşa intr-una ca la o distanţă de vreo trei ori cît e drumul de la gură pînă la nas, s-au întîlnit cu un ogar şchiop. Acesta hămăia şi era cît pe ce ca, dintr-un singur salt, sâ înhaţe de coamă nişte iepuri cocoţaţi sus, în virful unui stilp de lumina electrică. S-a împiedicat însă cîinele de pletele chelului şi buf ! a căzut jos, săracul, mulţumin- du-se să-şi ostîmpere foamea doar cu zgîrciul de pe cornul de porc din sînul celui cu pielea goală !

— Şi, uite, aşa-i povestea, încheie Lenţu. Cind doi se ceartă, totdeauna cîştigă al treilea, ca ogarul. E adevărat ?

Ce era să-i mai spunem ?

- Proverbul e-adevărat, zise fetiţa, dar povestea nu.

Lenţu rîse şi ne întrebă :

— Dar sint eu tata minciunilor ?

- Eşti, eşti, eşti ! a trebuit să recunoaştem, fiindcă, într-adevăr, ne băgase în cofă pe toţi.

Şi din duminica aceea, el, Lenţu, e tatăl minciunilor. Altul nu-i !

FIECARE CU CE N-ARE

Acu, într-un
rînd, dar nu
spun cînd,
bunăoară,
într-o ţară,
de pe lume,
cum anume
se numeşte,
o priveşte,

călătoreau ţanţoşi împreună, fără nici un neam de bagaj în spate sau în mînă şi se duceau astfel in drumul lor, cu treburi pe cît de importante, pe atît de secrete, trei drumeţi.

Tîrgul din care plecaseră ei dis-de-dimineaţă tare, cu noaptea în cap, rămăsese acum mult în urmă şi nu se mai vedea. Nu se mai vedeau nici satele prin care trecuseră, ci mergeau de astădată printr-c cîmpie goală, pustie şl liniştită, la marginea căreia se înălţa, înaltă şi întunecoasă, o pădure bătrînâ, încă necălcată de picior de om. Uitam însă să vo
spun câ drumeţii noştri, tustrei, aveau, bieţii de el, cîte un beteşug, cîte un cusur. Vorba ceea : a tunat şi i-a adunat !

Astfel, unul din ei era surd, dar surd de-a binelea, nu glumâ, incit puteai să tragi cu tunul la urechea iui câ tot nu auzea nimic.

Al doilea se nimerise de era chior, el ştie din ce pricinâ, şi aşa câ vedea ca prin ceaţâ, fârâ sâ

poatâ desluşi mai departe ca la un pas înaintea lui.

în sfîrşit, cel de-al treilea câlâtor, poate şi unde era varâ şi era cald, pornise la drum dezbrâcat cu totul şi umbla astfel, fârâ pic de sfialâ, ori de ruşine, gol-puşcâ ! Dar, cum erau, cum nu erau, toţi trei ştiu câ straşnic se mai lăudau câ ar fi care de care mai viteaz şi mai curajos. Tocmai despre asta vorbeau ei în de ei, cînd, pe nesimţite, fârâ sâ bage de seamâ, au lâsat cimpia pustie şi au intrat deodatâ in pâdurea cea mare, deasâ şi posomorită. Şi mergeau ei aşa, hai-hai, hai-hai, de vreun ceas, poate chiar de două, cînd, la un moment dat, cel mai atent dintre ei, surdul, numai ce se opreşte stană de piatră în loc şi zice în şoaptâ :

- Mâi, eu parcă-parcă aud ceva !

Drumeţul cel chior nu se lăsă nici el mai prejos şi adăugă de îndată, foarte încrezător :

- Da, sigur I Eu parcă, parcă şi eu zăresc ceva înainte care mişcă !

Om mai cu chibzuială, mai precaut şi mai luător în seamă decît ceilalţi, al treilea câlâtor, cel ce se afla in pielea goalâ, se adresă tovarăşilor lui şi le zise :

- Să fugim înapoi, fraţilor, nu cumva sâ fim jefuiţi de ceea ce avem pe noi !

Şi, fără altâ vorbă, a şi întins-o la goană, urmat îndeaproape de ceilalţi doi care, tot atunci, au rupt-o şi ei la fugă după dinsul.

Dar, precum au luat-o la sănătoasa, tot aşa nu li s-a întîmplat nimic, fiindcă prin pădurea adumbrită nu era nimeni, nici o suflare omenească.

Şi, iaca aşa cu intîmplarea :

Fiecare
cu ce n-are
s-a fălit,
s-a tot mîndrit
pînă li s-a năzărit
te miri ce şi mai nimica,
din trufie şi de frică !
ca-n povestea asta mică.

CERCELUL DE AUR

Acum, cică, într-o după-amiază caldă de vară, undeva pe malul unui lac cu apa albastră ca vioreaua, la umbra unei sălcii pletoase, stătea odată o fetiţă cuminte ! Şi fetiţa avea prinşi 'în urechi doi cercei mici şi strălucitori de aur. Vremea era frumoasă, umbra era răcoroasă şi toate-toate ar fi fost bune. Atîta numai că, scărpinindu-se la o ureche, deodată, fetiţa □ scos, din nebăgare de seamă, unul din cercei şi l-a scăpat în apă. Cind să se repeadă să pună mîna pe el, fiindcă lacul nu era adine, tocmai atunci de pe o frunză de unde stătea, sări, oac! oac ! un brotăcel verde şi, cogîlţ-cogîlţ, înghiţi cercelul cel de aur şi fugi de se ascunse.

Văzînd una ca asta, fetiţa noastră a început a lăcrima şi a plînge, strigind astfel :

— Brotac, brotăcel, dă-mi te rog, înapoi cercelul!
Brotăcelul însă nici să audă. Amărită ca vai de ea, fetiţa a pornit atunci pe malul apei şi a mers, şi a mers, şi a umblat aşa, pină a întilnit in cale un cocostîrc cu clobanţul roşu.

— Cocostîrc, cocostircel, a început ea a se ruga, cocostirc, cocostircel, hai şi mincă brotăcelul, că nu-mi dă-napoi cercelul !

Cocostîrcul, însă, nici n-a vrut s-o audă, căci tocmai aduna nişte beţişoare de răchită, să-şi repare cuibul. Atunci, fetiţa a mers ce-a mai mers şi cu ochii în lacrimi cum era, deodată a nimerit la vizuina unei vulpi.

— Ce plîngi, fetiţo ? a întrebat-o vulpea.

— Iaca, vulpe-vulpicel, plîng, fiindcă i-am spus cocostîrcului : ,,Cocostîrc-cocostîrcel, hai şi mincă brotăcelul, că nu-mi dă înapoi cercelul !"

Auzind una ca asta, vulpea şi-a pus coada pe spinare şi şi-a văzut de treburile ei, fără să ia în seamă rugămintea fetiţei. Atunci, fetiţa s-a pornit tristă mai departe şi, după vreun ceas de mers, a intîlnit un ogar de vinătoare cu urechile clăpăuge.

— Ogar, ogărel, i-a zis ea, du-te şi prinde vulpea, că vulpea nu vrea să mănînce cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să mănînce brotăcelul care mi-a înghiţit cercelul. Ogarul, însă, a lătrat furios şi i-a întors spatele şi a plecat la vînătoare. Neavînd încotro, fetiţa s-a dus mai departe, ajungînd într-un zmeuriş şi acolo a dat peste un urs voinic.

— Urs, ursişor, a început să-l roage fetiţa, du-te şi omoară ogarul, că ogarul nu vrea să prindă vulpea, vulpea nu vrea să mănînce cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să prindă brotăcelul care a înghiţit cercelul !

Ursul, insă, a mormăit înciudat şi fioros, văzindu-şi, in continuare, de mîncatul zmeurii, iar biata fetiţă s-a îngrozit şi a rupt-o la goană. După un timp, cum mergea ea aşa pe o cărare, a zărit, pe-o gură de floare, o albină.

- Albină-albiniţă, a început iar fetiţa noastră. Hai şi-nţeapă ursul, că nu vrea să omoare ogarul, iar

ogarul nu vrea să prindă vulpea, vulpea nu vrea să mănînce cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să prindă brotăcelul care mi-a înghiţit cercelul !

— Vai de mine, dragă, i-a răspuns albina, păi, dacă-l împung cu acul, mor şi eu ! a mai zis ea, ducîndu-se la altă floare, ca să culeagă miere.

Atunci, fetiţa şi-a urmat drumul mai departe şi tot înaintînd aşa în neştire, văzu deodată un fum mare şi gros sub care ardea un foc.

— Fum, fumicel, i-a strigat ea. Hai şi chiorăşte albina, pentru că albina nu vrea să înţepe ursul, ursul nu vrea să prindă ogarul, ogarul nu vrea să sfîşie vulpea, vulpea nu vrea să mănînce cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să prindă brotăcelul care mi-a înghiţit cercelul !

— N-am timp, i-a răspuns fumul, fiindcă, uite, trebuie să mă urc deîndată pînă în înaltul cerului.

Fetiţa, moartă de oboseală, a pornit atunci iarăşi mai departe şi n-a mers chiar aşa de mult, cînd dădu peste o căldăruşă plină-ochi cu apă.

— Căldăruşă, căldărel ! făcu atunci fetiţa şi zise : hai stinge focul, ca să piară fumul, că fumul nu vrea să chiorască albina, albina nu vrea să inţepe ursul, ursul nu vrea să ucidă ogarul, ogarul nu vrea să prindă vulpea, vulpea nu vrea să mănînce cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să prindă brotăcelul care mi-a inghiţit cercelul I

Căldăruşă însă, şi-a văzut de treburile ei, ducindu-se să-şi stropească nişte flori. Atunci, fetiţa

porni mai departe şi merse, merse pînă se intîlni cu un miel.

— Miel, mieluşel, porni ea să se roage, hai şi bea apa din căldăruşă, fiindcă nu vrea să toarne apa peste foc, ca să se împrăştie şi să piară fumul, fumul nu vrea să chiorască albina, albina nu vrea să înţepe ursul, ursul nu vrea să omoare ogarul, ogarul nu

vrea să prindă vulpea, vulpea nu vrea să prindă cocostîrcul, iar cocostircul nu vrea să prindă brotăcelul care mi-a înghiţit cercelul !

Mielul însă făcu beee ! şi se duse să se joace. Atunci fetiţa porni mai departe şi nu merse mai mult de un kilometru cind se întilneşte cu un vultur.

— Vultur, vulturel, porni ea să-i înşire tot necazul.

— Ştiu, ştiu povestea, o opri vulturul. Ştiu de căldăruşa care nu vrea să toarne apă peste foc ca să se risipească fumul, şi ştiu că fumul nu vrea să chiorască albina, albina nu vrea să înţepe ursul, ursul nu vrea să ucidă ogarul, ogarul nu vrea să înhaţe vulpea, vulpea nu vrea să înşface cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să prindă brotăcelul care ţi-a înghiţit ţie cercelul I

— Şi ? îl întrebă fetiţa pe vultur. Mergi să prinzi in gheare mielul ?

— Nu, răspunse vulturul. Nici nu mă gîndesc ! trebuie să-mi păzesc puişorii.

Fetiţa, frîntă de oboseală cum era, se aşeză jos şi începu să plîngă. Şi cum vărsa ea aşa riuri de lacrimi şi sughiţa, de plins, deodată, iaca vine lîngă ea un tîlhar de dihor şi-o întreabă :

— De ce plîngi, fetiţo ?

Fetiţa îi povesti toată păţania, insă dihorul nu şi nu şi plecă să fure nişte găini.

Văzînd că toţi sînt ocupaţi şi nimeni nu-i dă nici o mină de ajutor, fetiţa se ridică în picioare şi porni mai departe cînd, numai deodată ce sare înaintea ei, ţup-ţup, un purice aproape cit un armăsar.

— Puric, puricei, începu fetiţa. Hai şi ciupeşte dihorul, că dihorul nu vrea să gîtuie vulturul, vulturul nu vrea să înşface în gheare mielul, mielul nu vrea să bea apa din căldăruşă .căldăruşă nu vrea să verse apa peste foc ca să împrăştie fumul, fumul nu vrea

să chiorască albina, albina nu vrea să înţepe ursul, ursul nu vrea să ucidă ogarul, ogarul nu vrea să prindă vulpea, vulpea nu vrea să prindă cocostîrcul, iar cocostîrcul nu vrea să prindă brotăcelul care mi-a înghiţit cercelul I

- Nu pot, fetiţo : azi am mîncat mult, sînt bute de sătul şi nu pot I

,,Las-că te-nvăţ eu minte", zise atunci fetiţa în gîndul ei.

Şi nici una, nici două, o porni Io drum şi merse şi merse şi merse pînă ajunse drept la Vaslui. Acolo, căută repede o farmacie şi cumpără un praf de D.D.T. Cum puse mîna pe praf, se întoarse repede la purice, i-l arătă şi începu a-l desface, pregătin- du-se să-l pudreze. Puricele, cum văzu una ca asta, se sperie şi ţuştil la dihor să-l mănînce ; dihorul, fuga la vultur să-l gîtuie, vulturul, fîl-fîl, îşi luă zborul şi se repezi după miel să-l apuce in gheare, mielul porni să bea apa din căldăruşă, dar căldăruşă se îndreptă, plină de apă cum era, spre foc, ca să-l stingă şi să împrăştie fumul, fumul se porni să chiorască albina, albina bîz ! după uis, ursul, mor-mor ! după ogar, ogarul o rupse la fugă după vulpe, vulpea ţişni şi sări ca să prindă cocostîrcul, iar cocostîrcul se băgă la iuţeală in lac şi vîrî ciocul în apă de unde scoase brotăcelul, iar brotăcelul, oac- oac ! scuipă afară din gură cercelul.

Bucuroasă ca nimeni altcineva, fetiţa înşfăca

cercelul şi-l prinse la loc în ureche, mulţumindu-le la toţi pentru ajutorul dot, şi porni veselă spre casă. Şi, iaca aşa-i povestea !

MOTÂNEL CEL B Â L Ă N E L

Spune povestea câ undeva, departe, intr-o pădure uriaşă, plină cu fel de fel de fiare sălbatice, tocmai la capătul pămîntului, trăia un motănel mus-tăcios şi roşcat la păr, dar mai ales, drăguţ şi cuminte de nu mai avea asemănare pe lume. Atîta doar că încă era mic, şi prostuţ, şi fricos, sărmanul de el ! Din cauza asta, în loc să se hrănească şi el, ca toţi cotoii şi ca toate pisicile, cu şoareci, cu popîndăi, cu melci şi cu pui de vrabie, se temea pînă şi de umbra lui şi cutreiera zile întregi pădurea, mai totdeauna flămînd, rupt de foame.

într-o zi, insă, cum umbla el mieunind de colo, colo .oropsit şi, mai cu seamă, nemîncat, de-i chio-răiau maţele într-însul, iaca ajunge într-o cărare din mijlocul pădurii şi dă acolo peste o căprioară moartă. Lihnit cum era, îi sticliră ochii de bucurie. începu a se linge pofticios pe buze şi, fără zăbavă, îşi înfipse colţii, cu lăcomie, in căprioară şi hap I se apucă să mănînce dintr-însa.

Acu’, cum infuleca şi cum clefăia el aşa, fără sa se mai uite nici in dreapta, nici in stingă, şi fără să-i pese, deodată, dintr-un tufiş de-aproape, se trezi din somn şi se ivi călcind un urs flocos şi grăsun, mare cit un bou. Cind l-a văzut pe Motănel infruptîndu-se cu carne de căprioară, i-au venit ameţelile de spaimă.

- Măi, zise el în gindul lui, ia te uită ; o matahală, o huidumă atît de mare, mincată de-o lighioană atit de mică ! Vai, vai dacă se leagă şi de mine ? Şi o zbughi la fugă galop, şi fuge, şi fuge, nu se incurcă. Să fi tot alergat aşa o bună bucată, cind, de undeva dintr-un cotlon al pădurii, pîş-piş, piş-piş, păşind cu mare atenţie prin nişte nalte urzici şi buruiene, ii ieşi înainte un lup.

- Da’ ce fugi, cumetre urs ? îl întrebă el cu înfricoşare. Ce

te-a apucat aşa un mare curaj la călcîie ?

Ursul, lac de sudoare cum era, şi abia trăgindu-şi sufletul de atita alergătură şi oboseală, porni să-i povestească :

- Dragă cumetre lup, uite, am văzut o lighioană mică, mică numai cît o căciulă, mîncînd o matahală de capră mare cît o vacă.

- Da' cine era lighioana ceea ? făcu întrebare lupul, simţind cum se zburleşte pielea pe el de groază.

- Cine să fie ? făcu ursul, la, un prichindel de pui de miţă roşu la păr.

- Aha, pricepu deîndată lupul. Era Motănel cel Bălănel ? !

- Da, zise ursul. JJ^-era ! Şi dacă mai stăm mult pe aici, să ştii că Motănel cel Bălănel e în stare să ne mănînce şi pe noi cu tot cu oase. Mai bine, hai şi-om intinde-o la goană !

- Hai ! spuse lupul.

IV»

%

vmm

Şi o zbughiră omindoi la fugă galop, şi fug, şi fug, şi fug aşa intr-una, mai departe, să nu-i ajungi din urmă nici cu glonţul din puşcă. Deodată, la o răscruce de drumuri, se întîlnesc aşa, din intîmplare, cu un porc mistreţ, bine învelit cu carne şi cu slănină şi care, groh ! groh I de gras ce era, abia mai pufnea.

— Dar ce fugiţi aşa, fraţilor ? le făcu el întrebare.

— Dacă vrei să scapi cu zile, hai repede cu noi I îl sfătuiră ursul şi lupul, istorisindu-i toată păţania.

— Hai, spuse porcul mistreţ.

Şi o tuliră tustrei la fugă galop, şi fug, şi fug, nene, aşa într-una, mai departe prin pădurea nesfîrşită. Deodată, tocmai cînd trebuiau să sară peste un pîrîu, le ieşi in cale, săltînd, ţup ! ţup ! înaintea lor, un şoldan de iepure cu urechile lungi.

— Dar ce fugiţi aşa, fraţilor ? le ceru el lămuriri, tremurînd ca frunza plopului, cînd adie vîntul.

— Dacă vrei să scapi cu zile, hai repede cu noi ! începu să povestească ursul, lupul şi porcul mistreţ.

— Hai ! spune, fără să mai stea la tîrguială iepurele. Şi se porniră tuspatru la fugă galop, şi fug, şi fug, şi fug, toţi cu limbile scoase de-un cot şi-o bucăţică afară, de gîndeai c-au turbat şi alta nimic.

Nu .alergară prea mult, cînd, deodată, ieşind din- tr-un mărăciniş al pădurii celei fără de capăt, se şi iţi, tăindu-le drumul, o vulpe care se cunoştea după ochi că-i nespus de şmecheră.

Cînd auzi din gura lor toată istoria cu Motănel cel Bălănel, învineţi de frică, apoi le zise cu ciudă :

— Fraţilor, dacă nu-l ucidem pe Motănel cel Bălănel, să ştiţi câ ne căsăpeşte pe toţi şi face fleici din noi.

— Dar cum să-l omorîm, soro ? se interesă ursul

— Cum l-om omorî, l-om omorî noi ! zise lupul. Dor cum să-l prindem ?

ICI

— Cum punem gabja pe el ? intrebâ şi porcul cel mistreţ.

— Câ fuge ! întregi iepurele.

Vulpea chibzui cît chibzui cu gindurile duse cine ştie unde, apoi fu de pârere că, spre a-i face de petrecanie lui Motănel cel Bălănel, cel mai înţelept lucru ar fi să pună toţi mînă de la mînă, să pregătească un ospăţ ales şi să-l poftească astfel la masă şi pe mustăciosul cel bălănel la pâr.

Zis şi făcut

Cînd toate bucatele erau gata, mă rog, preparate ca pentru un banchet ca acela, cu friptură fragedă şi gustoasă de miel, făcută din carnea adusă din belşug de către lup, cu tineri boboci de raţă, prinşi anume de vulpe, cu varză adusă de iepure, cu salată verde de care se îngrijise porcul mistreţ şi cu zmeură culeasă de urs, se înfăţişă la locul de întilnire şi petrecanie şi musafirul mult aşteptat.

— Bine-ai venit, scumpule şi deşteptule, începu vulpea.

— Să fii sănătos, voinicule, adăugă şi ursul.

— îmi pare bine, viteazule ! urmă şi iepurele.

— Şi ce cuminte eşti matale, drăguţule, întregi şi lupul.

— Dar uite cît e de gras şi frumos, încheie porcul mistreţ.

Motănel cel Bălănel se uita cînd la unul, cînd la altul, cîntărindu-i atent cu privirea, să vadă cam cîte parale face şi cam ce gînduri are fiecare, apoi păşi spre porcul mistreţ. Acesta dădea şi plescăia vesel din coada lui îmbîrligată, şi-i plesnea pielea de bucurie. Cînd ajunse în faţa lui, dintr-o dată Motănel cel Bălănel făcu cît ce putu :

— Ptiu!

Mistreţul, surprins astfel, fără de veste, se înspăimîntâ pînă-ntr-atîta, încît se zăpâci, făcu stîngamprejur, şi cu toată viteza ,se tot duse pas alergător incotro îl duceau picioarele.

Ceilalţi, ursul, lupul, iepurele şi vulpea, cînd văzură una ca asta, se avintară şi ei care mai de care la sfinla fugă şi duşi au fost.

Rămas singur, Motănel cel Bălănel se aşternu în voie pe mîncare şi tot apucînd şi mestecînd ba din- tr-un fel, ba dintr-altul, se gîndi că n-ar fi rău şi nu i-ar strica să înveţe măcar cîte ceva de la fugarii care-i puseseră gînd rău.

Drept asta, de-atunci şi pînă în ziua de azi, Motănel cel Bălănel a devenit şiret ca vulpea, calcă, la nevoie, cu pas de lup, aleargă ca iepurele, doarme ca ursul şi ii

place şi slănina porcului.

Adevărat e, nu de puţine ori, mai dă cinstea pe ruşine, fiindcă, la toată urma, v-aş întreba.

- Aţi mai văzut motan cinstit lîngă oala cu smîn- tînă ? Dacă aţi văzut vreunul, cumva, să ştiţi că acela nu-i Motănel cel Bălănel.

BROSCUŢA VERDE ŞI FURNICA ROŞIE

Intr-o bună zi de vară, cu soare vesel ţi mingiios, aşa cam pe ia vremea amiezii, cînd toată întinsoarea cerului era albastră cum e floarea de in şi cînd din înalturile văzduhului curgeau valuri după valuri de căldură, undeva, pe malul unui lac cu apa viorie, se ivi o broscuţă verde.

Se vede lucru, tocmai sărise afară din apă, şi acum ţupăia de ici-colo prin iarbă, căutîndu-şi un loc mai ferit, la umbră, unde să stea la răcoare şi unde, de bună seamă, avea de gînd să se odihnească.

Nu merse prea mult, că îndata mare se opri, se aşeză pe-o frunză rotundă şi moale de potbal, lingă care se afla un cucui negru de ţărînă, «are nu era altceva decît un muşuroi de furnici.

Cum şedea broscuţa noastră liniştită acolo, privind cu ochi bulbucaţi şi întrebători într-o parte şi-n alta, nu cumva să apară, de cine ştie unde, vreun duşman care s-o înghită de vie, deodată zări, foarte aproape

de ea, pe malul lacului, un băieţaş. Acesta avea intr-o plasă de aţă două sticle, amîndouă pline pină aproape la git cu lapte dulce. Băieţaşul, din pricina năduşelii cu care înfierbinta de sus soarele amiezii, scoase sticlele din plasă, bău cite o duşcă din fiecare, după care le potrivi bine în iarbă, reze- mîndu-le una după alta, ca să nu se răstoarne. Pe urmă, îşi lepădă cămaşa şi ce mai avea pe dînsul şi se avintă în apa lacului, incepind bucuros să se scalde împreună cu olţi copii care se mai aflau acolo.

• în timpul acesta, pe deasupra frunzei de potbal zbură ca o săgeată şi bîzii o mică libelulă, asemenea unui pui de avion cu patru aripioare ca de ţiplă, intr-o clipă, broscuţa cea verde, care părea .ca şi adormită, sări la iuţeală de la locul ei, scoţind o limbă lungă, cleioasă şi lată cit o lopăţică, gata-gata să inşface libelula şi s-o mănînce.

— Lacomă şi hrăpăreaţă ce eşti tu ! se auzi imediat din preajma ei un glas subţirel.

— Mie-mi spui astea ? ! ridică deîndată capul şi întrebă, cu mirare şi cu spaimă, broscuţa cea verde.

—Tie, sigur că ţie, urmă acelaşi glas de mai înainte. Te ştiu eu : eşti pină intr-atît de prădalnică şi de rea, încit, nu o dată, îţi înghiţi şi-ţi înfuleci ca o neroadă, fără să bagi de seamă, chiar proprii tăi puişori, cînd îs numai mormoloci !

Cea care i se adresa astfel, cu cuvinte aspre şi grele,

era o furnică roşie, grăsulie ca o căpuşă şi avînd trupul în forma unui 3. Se cocoţase drept în vîrful muşuroiului negru din care ieşise şi, stînd acum cu mîinile in şolduri, nu-i mai tăcea gura, aşa o ponegrea pe biata noastră broscuţă verde.

— Ai fi în stare, cît eşti de pofticioasă şi de necugetată la minte, să înghiţi in tine atîta apă cit poate să bea un bou !

- Asta-i o veche poveste c-o broască proastă, îi răspunse broscuţa cea verde.

- Da, ştiu, recunoscu furnica cea roşie. A băut atîta apă ca să ajungă mare ca boul, pină ce a plesnit.

- Şi ce-s eu vinovată de asta ? făcu broscuţa cea verde. Mai bine te-ai ved6a pe tine cît eşti de războinică şi de prădalnică.

- Eu ? ! zise furnica cea roşie, nevenindu-i a crede.

- Tu şi tot neamul tău ! întări broscuţa. Doar se ştie că mai toată vara porniţi în coloane cu război împotriva altor soiuri de furnici mai neajutorate, ata- cîndu-le şi furîndu-le copiii, pe care îi faceţi robi şi-i puneţi astfel să vă slujească pe degeaba !

- Şi ce te interesează pe tine una ca asta ? se supără furnica cea roşie şi zise : ‘Vezi-ţi . mai bine de-ole tale treburi.

- Ba vezi-ţi tu de-a le tale !

Tot certîndu-se astfel şi învinuinduse una pe alta, nici n-au băgat de seamă că, între timp, călcînd plin de importanţă prin iarba de pe malul lacului, în vecinătatea lor se opri un cocostîrc cu clobanţul cărămiziu şi ascuţit ca un morcov.

„Iaca unde mă aştepta pe mine aşa o bunătate de gustare I" zise, în gindul lui, cocostîrcul.

Cînd l-au zărit broscuţa cea verde şi furnica cea roşie, au amuţit de frică. Şi, fără a mai sta pe gîn- duri, săriră amîndouă deodată, unde văzură mai întîi cu ochii, nimerind, huştiuliuc ! fără să-şi dea seama, exact în cele două sticle cu lapte dulce. Cocostîrcul, repede, repede după ele.

- Las’ că vă fac eu de petrecanie, hoţomancelor I vorbi el.

Se apropie astfel de sticle, încercînd să-şi bage pliscul înăuntru, dar cum atît broscuţa cit şi furnica erau amîndouă la fund, cocostîrcul nu izbuti să le apuce nici pe una, nici pe cealaltă. După ce se mai necăji de vreo cîteva ori, cocostîrcul se înciudă, îşi întinse aripile şi-şi luă zborul, ducîndu-se mînios în altă parte, după altă pradă.

intre acestea, furnica cea roşie şi broscuţa cea verde ieşiră, ude leoarcă, de la fundul sticlelor cu lapte şi începură, care mai de care, să se caţere sus, cu plan să iasă afară. Laptele însă era gras şi din pricina asta, cum ajungeau la gîtul sticlelor, cum alunecau şi cădeau iarăşi îndărăt.

— Ce ne facem, soro ? întrebă furnica cea roşie. O să ne înecăm aici ca două nătăfleţe.

— Parcă eu ştiu ce să facem ? zise broscuţa cea verde. Dă şi tu din mîini şi din picioare să te ţină laptele deasupra !

— Degeaba dau, îi răspunse furnica cea roşie. Mă obosesc în zadar! Şi-apoi, uite, aproape că mi s-au încleiat şi mîinile şi picioarele !

— Nu te potrivi, o îndemnă mai departe broscuţa cea verde. Dă mereu din mîini şi din picioare, cum ţi-am mai spus, şi cum vezi că fac eu, că altă scăpare nu-i !

— Ba este una I zise după un timp furnica cea roşie. Am cu mine, la brîu, o pungă plină cu un fel de suc înţepător şi-am s-o desfac. In loc să mă sfîr- şesc de oboseală, trudindu-mi mîinile şi picioarele, am să improşc aci tot sucul din pungă, doar-doar s-o mai subţia laptele din sticlă, şi mă voi putea tîrî după aceea afară !

— Eu nu te sfătuiesc una ca asta ! zise

broscuţa cea verde. Mai bine dă-ţi osteneala mai departe pină s-o sătura de scăldat băieţaşul de colo. Sînt sigură că întorcîndu-se aici şi zărindu-ne câ am ajuns în lapte, băieţaşul de milă o să ne scoată afară din sticle pe amîndouă, şi o să ne arunce, pe tine colea pe iarbă, pe mine în lac.

— Nici nu mă gîndesc să aştept I hotărî furnica cea roşie. N-am timp !

Şi, fără altă vorbă, desfăcu punga de la brîu, împroşcînd cu sucul înţepător şi acru din ea tot laptele dulce din sticlă. Se vede însă lucru că, probabil de prea mare supărare, laptele cel dulce din sticlă se zborşi imediat şi, nu tîrzie vreme, se făcu zer, înăcrindu-i bietei furnici pînă şi sufletul.

— Mor, soro, de acreală, începu ea astfel să strige cu jale.

— Ce să-ţi fac eu, soro, dacă nu mi-ai ascultat povaţa ? zise broscuţa cea verde. Descurcă-te cum poţi I

— Nu mai pot, soro, nu mai pot I ţipa furnica cea roşie mai departe.

Şi a tot ţipat aşa într-una, pînă ce i s-au umplut gura şi pîntecele cu zer şi pină ce s-a înecat.

In vremea aceasta, broscuţa cea verde din sticla de alături înota cu răbdare în continuare. Şi tot îno- tînd şi bălăcindu-se aşa, pe cînd băieţaşul îşi vedea mai departe de scăldat, laptele din sticlă a prins treptat să se tot

îngroaşe, devenind, încetul cu încetul, smîntînă. Abia mai putea mişca din picioare broscuţa noastră cea verde, dar înota din toate puterile. Şi nu mică îi fu mirarea cînd smîntînă se ingroşă mereu-mereu, alegîndu-se, în cele din urmă, din ea, o boţochină galbenă de unt. Acesta, boţ cum era, prinse apoi să plutească uşor deasupra zerului din sticlă.

Văzînd una ca asta, broscuţa cea verde îşi adună tot restul de vlagă care ii mai rămăsese şi se aburcă încetinel, câţărîndu-se drept pe culmea cocoloşului de unt care stătea cu vîrful spre gura sticlei. De-aici, de pe vîrf, după ce işi mai trase puţintel răsuflarea, broscuţa cea verde făcu odată cît ce putu, ţup ! şi sări afară din sticlă. Apoi din alte două-trei salturi ţîşni în apa lacului, scăpînd astfel cu viaţă şi înce- pînd să se simtă in largul ei, ca la ea acasă. Şi gata-i povestea.

CUCURIGU CEL DEŞTEPT

Acu', spune povestea, câ undeva departe, departe şi nu prea foarte, tocmai la un capăt de lume[1] şi chiar într-un colţ de ţară, se afla. nu de mult, dar nici de azi, de ieri, de alaltăieri ori mai dincoace, şi se întindea, cît era el de mare şi de mic, un sat frumos, frumos, ba chiar frumuşel ca mai rar altul pe faţa pâmintului şi ca atitea multe şi mărunte cîte-s la fel la şes, la deal şi ia munte. Şi se gâseau, in acest sat mîndru şi singuratic, de toate cele, şi mai bune şi mai rele : şi case arătoase şi babe frumoase, copii învăţaţi, femei şi bărbaţi care de care cu gura

mai tare, după cum vă spun, erau, berecheţi şi berechete, băieţi şi harnice fete, bunici in deplină putere şi nepoţi alergînd după dulce miere, — mă rog, un asemenea sat lăudat, cu belşug .îmbelşugat nu-şi avea pereche.

Dar cum era şi cum nu era acest sat, iaca deodată, într-o-zi tîrzie de toamnă bogată şi îndestulată cînd şi tînăr şi bătrîn stăteau toţi cu mîinile în sîn neavînd
nici unde se duce şl nici încotro s-o apuce, cînd toţi dormeau aşa din picioare, ori şedeau tolăniţi cu burta la soare, deodatâ, iată : din pace şi din senin, s-a stîrnit un vînt hain şi îndată a început să bată cît şapte un vînt aprig de la miază noapte. Şi vîntul s-a prefăcut in cumplita furtunâ, iar furtuna în vijelie nebună, apoi s-a năpustit peste sat, în lung şi-n lat, o vrăjmaşă ploaie cu riuri de piatră şi şiroaie şi-au tot curs de sus grindeni şi puhoaie, distrugînd şi înecînd şi casă şi om şi pasăre şi oaie, încît, a doua zi, spre dimineaţă, nu mai era în sat nici o suflare de viaţă^

Pe la ceasurile şapte-opt dimineaţa, afară era încă destul de rece, dar cînd cerul, în sfîrşit, s-a limpezit şi soarele şi-a arătat pe cer faţa şi pe cînd era slabă nădejde ca pe undeva, în muţenia pămîntului să se mai audă măcar un slab ,,miau-miau" sau vreun ,,ham-ham"1 nu mică fu mirarea cînd, de nu se ştie unde, răsări fără veste un glas subţire care strigă ascuţit ca o trimbiţă :

— Cu-cu-

riguuuu I Tare m-a
prins friguuu !
Cu-cu-ri-gu, ga-aaa,
Tare-aş mai mînca-aaa I Cel care se tînguia astfel cu jale era un cocoşel numai cît pumnul. Mic şi porumbac la pene, cu creasta şi bărbiile roşii ca focul, stătea zgribulit sus, pe creanga unui nuc zdrenţuit de frunză şi abia se ţinea cocoţat acolo şi agăţat fiind de cracă cu ghearele picioarelor lui împintenate. Se uită spăimos şi necăjit cu ochii ca de.sticlă în toate părţile şi dădu să caşte iarăşi pliscul lui galben spre a se mai jeli odată, cînd auzi :

- Hau-hau-hau-hau
N-am ce să-ţi dau !
Ham-ham-ham Nici
eu n-am !

Jos, la tulpina nucului, dînd în semn de neputinţă din coadă câtă la cocoşel cu priviri aburite de lacrimi un căţelandru cu blana cafenie, uşor tărcat cu pete albe pe bot, pe la sfircurile urechilor clă- păuge şi pe la tus-patru ale lui picioare. Se vede lucru, prepelicarul acesta de vînătoare şi împintena- tul de pe creangă erau la fel de urgisiţi, amîndoi pomenindu-se astfel că-s singurele vieţuitoare din sat care se nimerise de scăpaseră cu zile în urma prăpădului ploii. Ce era acum de făcut ? Mai isteţ din fire, cocoşelul, de la înălţimea lui din nuc, măsură cu căutături atente împrejurimile, apoi, întor- cîndu-se spre ogar, îl povăţui şi-i zise, arătindu-i undeva cu ciocul :

—Cucurigu, gaaaa,

Du-te şi-i vîna-aaa I
Cucurigu-ghe-ghe,
Eu rămîn de veghe I Copoiul prinse repede curaj, se înveseli şi nici una. nici două. o şi luă din loc la goană, indreptîndu-se înspre o margine a fostului sat unde se înălţa, nebiruită de potopul ce trecuse pa-acolo, o pădure falnică.

Intre acestea, stind neclintit la postul lui de pază, cocoşelul sfredelea cu ochii depărtările .Era oricînd gata ca, la caz de nevoie, să dea de veste prepeli- carului. cu un simplu cucurigu, că îl paşte vreo primejdie. Din fericire însă nu se arăta, de nicăieri, nici un pericol I Nu trecu prea mult şi căţelandrul se ivi din nou alergînd îndărăt de-a curmezişul peste coclauri încă inundate ici-colo de bulucul apelor. Sări

IU
sprinten peste băltoace, ocoli mlaştinile, bălţile şi noroaiele, iar peste puţin se înfăţişă bucuros coco- şelului. Cum avea în gură două prepeliţe grase şi, pe deasupra, mai ţinea in clanţă şi trei ştiuleţi de porumb, zise cu fală :

- Ham ham ham De-
acu am I Hau-hau-
hau !

Am ce să-ţi dau I Cocoşelul sări fericit de pe creangă şi, fără de îăbavă, unul ciugulind cu poftă grăunţele de pe cotorul jilav al păpuşoilor, celălalt infulecind din carnea şi oasele prepeliţelor, se aşezară temeinic la ospăţ, săturîndu-se pe toată ziua şi înturnînd-o apoi pe hodină.

A doua zi, ogarul porni din nou după vinat, în vreme ce cocoşelul rămase credincios să facă de strajă şi iarăşi se întoarse căţelandrul nostru cu pradă bogată. A treia zi, la fel, a patra zi iarăşi, a cincea zi de-asemenr le merse în plin şi tot aşa a ţinut treaba frăţeşte sâptămîni în şir.

intr-o duminică dimineaţa pe cînd din văzduh începu o albă ninsoare, sub nucul în care şedea, ca de obicei, cocoşelul, hopa, se strecoară, piş, piş, cu paşi moi ca de pîslă, un drac de vulpoi. Se uită cu" jind la impintenat şi-i spuse .lătrînd ca un cîine şi arătîndu-şi colţii :

—Ha-ha-ha !
Ce te-aş mînca I

Ager la minte cocoşelul zise :

- Cucurigu-ga-ga-ga
Mai mănîncă-ţi coada I

Tocmai atunci apăru cam obosit şi ogarul, purtînd in gură două vrăbii îngheţate şi un cartof cules la întîmplare de pe cîmp. Vulpoiul rise cînd îl văzu cu numai atîta sârac vînat şi zise läudâros, îmbiindu-l :

—Ha-ha-ha
Ştiu fazani pe undeva
Haide şi ţi-oi arăta.

Auzind acestea şi bănuindu-l pe vulpoi de rea credinţă, cocoşelul spdse deîndatâ ogarului :

—Cucurigu-gu
Nu te du,
Nu te du !

Dar copoiul, in loc să-l asculte, lăsase jos şi vrăbiile şi cartoful şi era acum departe de nuc, galopînd după vulpoiul care fugea înainte spre

codru, cu gind, pasă-mi-te, să-i arate unde stăteau ascunşi fazanii. Odată intrat în inima pădurii, dracul cel de vulpoi, ba o lua la dreapta, ba la stingă, amăgindu-l pe căţelandru pînă-ntr-atîta, încît, nu tîrzie vreme, acesta îl scăpă din ochi, îi pierdu urma şi se rătăci în pustietatea unor neumblate hăţişuri şi dese huceaguri.

Vulpoiul atîta aştepta I Făcu repede calentoarsă, ieşi la luminiş şi alergă apoi într-un suflet la nucul pe-a cărui creangă şedea sus, la postul lui, cocoşelul. Ajuns aici, îi povesti cu lacrimi in ochi cum că bietul ocjar a încăput în laba unui lup turbat care-l flocăieşte şi-l ucide, aşa că acum ei trebuie să meargă numaidecît împreună să-l salveze de la moarte.

— Har-har-har Face
lupul din ogar!
Hau-hau-hau
Am venit ca să te iau
Ha-ha-ha
Cobori, dragă, nu mai sta !

Cocoşelul, mic-mic, dar deştept, fără să se clintească de la locul său, îi răspunse vicleanului de la înălţime, strigînd cît putu de tare :

Cucurigu-cor-cor-cor
Nu cobor Nu cobor
Cucurigu ga-ga-ga
Vine ogarul. Vine-
ncoa !

Vulpoiul de jos, nu zărea nimic. însă, bănuind că, oricum, pe cocoşelul de sus, de pe creanga nucului, nu-l înşeală nicicum văzul, se îngrozi la auzul unor asemenea vorbe şi o şi tuli ca din puşcă la sănătoasa dincotro văzu cu ochii, fără a mai îndrăzni să se uite in urmă.

In timp ce dracului de vulpoi ii ieşea limba afară din gură de-un cot şi jumătate tot măsurînd în fuga lui bezmetică întinderea pămîntului, ogarul, căruia ii ajunseră la ureche ţipătul cocoşelului, izbuti să se dezmeticească şi ieşind obosit din codru, o apucă direct spre locul de sub nuc.

Cocoşelul, fericit că-l vede venind teafăr înapoi, îl întîmpină de departe, cîntîndu-i fericit:

—Cucurigu-rigu Mi-a
trecut tot frigu'
Cucurigu-ga-a Haide şi-om mînca-a I

Prepelicarul, hămesit de foame cum era, nu mai aşteptă să fie poftit a doua oară. Se aşeză gospodăreşte la masă, alături cu cocoşelul cel deştept şi împărţi bucatele frăţeşte, ospătîndu-se astfel împreună în bună înţelegere cum fac de-atunci încoace toţi cei cu scaun la cap, fie ei prepelicari care-şi văd de lungul nasului, fie modeşti, dar cuminţi cocoşei cum e cel din poveste.

S U M A R :

Iepuroiul şi berbecul .
Oul năzdrăvan O poveste pescărească Şi una vinătorească
Negustorul de ocazie .
Un sfat înţelept .
O păţanie veche .
Puiul de urs Floricică de lumină
Lecţia de aritmetică Cuculeasa şi cotoiul
Vaca...............................
O minciună gogonată
Şi una adevărată
Fiecare cu ce n-are
Cercelul de aur
Motănel cel bălănel
Broscuţa verde şi furnica roşie .
Cucurigu cel deştept .